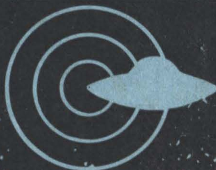
ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

2

MARTS 1968

4,00 kr. incl. moms

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540 Lynge,
tlf. Lynge (03 277) 732.

Iver O. Kjems,
Vesterkærsvej 13, 2650 Hvidovre/Avedøre,
tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Ekspedition:

Hanne Nielsen,
Peder Lykkesvej 55, 2300 København S.,
tlf. (01) 55 69 20.

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, 8900 Randers,
tlf. (06) 43 10 05,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D. kr. 32,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

Adresseforandringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse bedes rettet til det lokale posthus.

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

LITO TLF. 21 18 15 SVENDBORG

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen, Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540 Lynge. Tlf. Lynge (03 277) 732.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, 8900 Randers, tlf. (06) 43 10 05, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn., 2300 Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Harridslev pr. 8900 Randers.

Oversættelsescentral: Frank Pedersen.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør. Tlf. (01) 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm. Tlf. 86 16 77.

G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 Kbhvn. S. Tlf. (01) 55 77 34.

Repræsentant for Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal t.h., 5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 58 44.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei 1, Bergen, Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Næste nr. af UFO-NYT udk. omkring 1. april.

Åbent brev til politiet...

I januar-nummeret af UFO-NYT havde vi en massiv ophobning af rapporter fra navngivne politimænd under overskriften:

POLITILLIDVÆKKENDE..!

Mange har sikkert undret sig over indledningen og afslutningen på rapporterne fra de 67 repræsentanter for lovens håndhævelse. Det ligger i hvert fald naturligt at forestille sig, at en og anden blandt de faste læsere har sagt: „Hvem vil han overbevise...?" eller lign. Men naturligvis havde vi en bagtanke. Her er den:

UFO-NYT

ORGAN FOR S.U.F.O.I. · SKANDINAVISK UFO INFORMATION

Redaktionen:

Frank Pedersen . Solvænget 6 . Uggeløse pr. 3540 Lynge . Tlf. Lynge (03-277) 732

Iver O. Kjems . Vesterkærsvej 13 . 2650 Hvidovre/Avedøre . Tlf. (01) 78 36 13

Til politimester N.N.
X-købing politikreds

Vedlagt har vi fornøjelsen at sende Dem det nyeste nummer af tidsskriftet UFO-NYT.

Når vi har valgt at bede Dem læse netop dette nummer, skyldes det, at vi på siderne 16-27 har samlet en del rapporter fra navngivne mennesker rundt om på kloden. Disse 67 kolleger – de er nemlig alle politimænd! – står med deres navn og gode rygte inde for, at de har observeret det, man populært, men fejlagtigt, kalder »flyvende tallerkener«.

UFO'er, uidentificerede flyvende objekter, (som er den lidt stive, men mere korrekte betegnelse for »tallerkenerne«) er et af vort tids største mysterier. I årene siden den II verdenskrig er der fra troværdige borgere, politimænd, læger, sagførere, videnskabsmænd m.m., indløbet tusinder og atter tusinder af rapporter om disse mærkeligt manøvrerende lys på himlen.

Også her i Danmark har SUFOI, Skandinavisk UFO Information, som på privat basis indsamler og analyserer oplysninger om himmelfænomenerne, modtaget flere tusind rapporter. Men endnu flere er aldrig nået frem til os; måske vigtige rapporter, der kunne bringe os et skridt nærmere problemets opklaring. Mange har, takket være en meget naturlig og forståelig frygt for latterliggørelse, foretrukket at holde deres eventuelle oplevelser for sig selv. Denne frygt har ikke været ubegrundet, for fænomenet er alt for ofte – af autoriteter uden det fornødne kendskab til emnet – blevet affejet som »fri fantasi« eller »mistolkning af natur-fænomener«. Denne negative indstilling er smittet af på myndighedernes og avisernes behandling – og ikke mange mennesker udsætter sig frivilligt for at »blive til grin«.

Vi tillader os høfligst at anmode Dem om at lade dette eksemplar af UFO-NYT cirkulere i politikredsen, således at de flest mulige får lejlighed til at læse artiklen om deres kolleger. Tør vi også bede Dem henvise eventuelle personer, der måtte melde om »mærkelige himmelfænomener«, til vor rapportcentral? – Adressen er:

SUFOI rapportcentral,
Erling Jensen,
Ingstrup Alle 35,
2770 Kastrup.
Tlf. (01) 51 11 41.

Med venlig hilsen – og på forhånd tak for Deres venlige indstilling:

Frank Pedersen   Iver O. Kjems

Dette brev er, sammen med januar-nummeret, blevet sendt ud til alle landets politikredse. Vi ved – her ved redaktionens slutning – ikke noget om de eventuelle reaktioner på henvendelsen. Men det er naturligvis vort håb, at det på kortere (eller endnu vigtigere: på længere) sigt vil medvirke til et behageligere klima for UFO-observatører – også blandt politimændene selv!

Iver O. Kjems.

Godt nyt fra Sovjet

Hvad »Tungus-eksplosionen« lignede..

Novosti Pressebureau.

Sovjettiske videnskabsmænd har prøvet at forklare Tungus-meteoriteksplosionen, der skete for mere end 50 år siden i den sibiriske taiga, ved hjælp af en model. Til deres eksperiment byggede de en model af taigaen, der målte seks kvadratmeter. Træerne blev lavet af tynd kobbertråd tre centimeter høje med cylindriske toppe af plastic. Meteorittens bevægelse blev reproduceret ved hjælp af en eksplosion med specielt udregnet detonationsbrand.

Den bedste overensstemmelse med kortet over nedslaget i Tungus-skoven (på et areal af mere end 2000 kvadratkilometer) blev opnået, da der blev blæst en naturtro varme- og trykbølge ind under en vinkel på 20-30 grader og med firefold intensivering i sidste omgang. Forskernes resultater på modellen lignede virkeligheden med hensyn til formen på detonationens grænser i skoven, idet den fulgte retningen af faldne træer. Både på modellen og i virkeligheden var træerne ikke væltet i eksplosionens epicenter.

Videnskabsmændene tror, at eksperimentet har gjort det muligt at rekonstruere den type bølge, der blev dannet i rummet under Tungusmeteorittens fald, ifølge overfladeødelæggelserne. Ifølge dem var Tungus-meteorittens chockbølge, der prægede jorden i form af væltede træer, en kombination af sfæriske og ballistiske bølger.

Det ydre rum og vi - mennesket er søn af rummet

Af Victor Komarov, APN videnskabelig korrespondent.

Menneskelig eksistens har været knyttet sammen med Jorden gennem århundreder. Vor planet er imidlertid ikke isoleret fra universet: der er tusinder af led, der forbinder den med alle slags fænomener og processer, der foregår i det kosmiske rum. Praktisk taget enhver geofysisk begivenhed kan afsløre virkningerne af det ydre rum og kosmiske processer.

Menneskets opstående på Jorden ville have været umulig uden sollys og varme: mennesket gør brug af solenergi koncentreret i føde og mineralske brændstoffer – kul, olie, tørv og gas.

Mere fjerne objekter i rummet har også en utvivlsom indflydelse på jordiske processer. Nogle af dem er kilder af såkaldt kosmisk stråling, hvis intensitet indvirker på størrelsen af baggrundsstrålingen nær Jordens overflade.

Det var i overensstemmelse med „den kosmiske situation“, at levende væsener, og også mennesket som biologisk art, udvikledes på jorden. Det menneskelige legemes struktur – dets skelet og muskelvæv – har sammenhæng med vor planets bevægelse i rummet.

Under det nylige eksperiment, udført af sovjettiske videnskabsmænd på den kunstige satellit Cosmos-110, blev det fastslået, at calcium „udvaskes“ af organismen og at knoglevævet ændrer sammensætning ved længere tids ophold under forhold uden tyngdekraft. Dette fænomen skyldes givetvis det faktum, at ved vægtløshed „behøver“ organismen ikke så stift et skelet. Dette peger klart mod, at sammensætning og struktur af knoglevæv afhænger af den gravitation, der er bestemt af vor planets masse.

I øjeblikket bliver vi gradvis klar over så mange vitale relationer og indbyrdes afhængighedsforhold mellem jordiske og kosmiske fænomener, at vi fuldt ud er bemyndiget til at anse os selv ikke alene som sønner af solen, men også i ordenes fulde betydning, tillige sønner af det ydre rum.

Baner i rummet.

Et af de karakteristiske træk ved fænomener i rummet er deres gentagende eller cykliske natur. Således gennemgår Jorden periodisk sit bevægelsesmønster rundt om solen. Solen bevæger sig for sit vedkommende i perioder rundt om galaksens center, vores stjerneø. Cykler af solaktivitet følger hinanden med mellemrum, og periodiske forandringer sker i mange stjerners fysiske forhold. Dette lader formode, at mange periodiske processer på Jorden kan stå i relation til nogle kosmiske årsager. Særlig kan et klart cyklisk mønster opdages i mange geofysiske begivenheder; for det første i seismiske processer og jordskølv i forbindelse med dem, og også i forskellige former for geologiske æn-

dringer, blandt andet ved dannelsen af bjerge. At disse processer har fasemæssig og sæsonbestemt stigen og falden, har længe været bemærket af geologiske videnskabsmænd.

De Calendoniske, Hercyniske, Cimmeriske og endelig Alpine stadier, der fulgte det ene efter det andet, giver uudslettelige indtryk på Jordens ansigt i form af utallige bjergområder og mægtige folder. Og forbavsende nok kom disse stadier med regelmæssige intervaller – de blev gentaget – omkring hvert 125 millionte år. Måske skyldes dette endnu en cyklus af solaktivitet, der er ukendt for os? Eller måske er der også andre faktorer i rummet og andre processer, der har de samme periodiske mønstre?

I det mindste er én sådan faktor kendt for os. Vor Jord deltager samtidig i adskillige kosmiske bevægelser. Foruden at Jorden roterer, bevæger den sig også rundt om vort stjernesystems center – Galaksen. Én sådan omdrejning benævnes af astronomer „et galaktisk år“. Dette „år“ varer ifølge nogle data 250 millioner år, hvilket er det dobbelte af perioden mellem to successive bjergdannelsesperioder.

Sovjettiske videnskabsmænd har fremsat en interessant hypotese. Jorden bevæger sig rundt om solen i en aflang „kreds“; på samme måde roterer solen rundt om det galaktiske center i en elliptisk bane, idet den svinger bort fra og ind mod det. Disse svingningsperioder stemmer tidsmæssigt overens med perioderne for maksimal aktivitet af bjergfoldningsprocesser.

Dette er endnu kun en hypotese, men der er chancer for, at denne overensstemmelse ikke bare er et tilfælde. Sagen er, at stoffernes masse er fordelt i galaksen på en uensartet måde, idet stjernetætheden er forskellig i forskellige regioner. Dette er grunden til, at de galaktiske gravitationskræfters størrelse, der føles på Jorden, ændrer sig med en ændret position af solsystemet indenfor vores stjerneø. Dette kan igen føre til en omdannelse af Jordens form og påvirke mønsteret i de processer, der foregår i dens indre.

Men hvis sådanne imponerende processer som jordmagnetisme, vejr- og bjergdannelse bliver påvirket af kosmos, kan heller ikke biosphæren, d.v.s. Jordens dyre- og planteverden, undslippe dets virkninger.

Solen og mennesket.

Solaktivitetens indflydelse på biologiske processer er blevet bemærket af mange forskere. Men det var ikke før 1934, deres systematiske undersøgelse begyndte på initiativ fra den sovjettiske videnskabsmand Prof. Alexander Chizhevsky. En nøje relation blev fastslået mellem vores sols aktivitet og folks helbred. Det fremgik, at antallet af hjerteanfald steg brat på netop dé dage, hvor solaktiviteten nærmede sig et maximum.

For nylig har forskere fra Leningrad, efter at have analyseret et stort antal oplysninger, bekræftet, at antallet af *myocardie infarct* (populært kaldet „blodprop i hjertet“)-tilfælde, forøges signifikant på dage med forøget solaktivitet. Et andet team af læger fastslog, at 84 pct. af akutte anfald i kroniske tilfælde falder sammen med den tid, hvor solpletterne krydser den centrale del af solskiven; det vil sige med øjeblikke, hvor solaktiviteten er forøget.

På den anden side prøvede professor Chizhevsky at se, om der er nogen forbindelse mellem variationer i solaktiviteten og epidemiske plager. Han samlede en kronologisk liste over epidemier, der begyndte med 430 f.Kr. og sluttede med 1839. Overensstemmelsen mellem tabellen og registreringer af solaktivitet bekræftede til fulde videnskabsmandens formodning: epidemiske plagers udbrud falder sammen med tilsynekomsten af et stort antal pletter på solen. En tilsvarende forbindelse fandtes at eksistere for andre sygdomme: kolera, influenza, difteritis og epidemisk feber.

Men epidemiske sygdomme er infektioner – de er resultatet af forskellige mikrober og bakterier, der indvirker på den menneskelige organisme. Som følge heraf må solaktiviteten på en eller anden måde influere på mikroorganismernes vitale funktioner. Prof. Chizhevsky sandsynliggjorde faktisk på overbevisende måde den ekstreme følsomhed hos nogle bakterier overfor variationer i solaktiviteten: få dage før tilsynekomsten af pletterne ændrede de i påfaldende grad farve. Fortsatte studier af relationerne mellem solaktivitet og mikroorganismer er af stor betydning ikke alene for medicinen. Når alt kommer til alt, spiller mikrober og bakterier en enorm rolle i stoffernes kredsløb på Jorden. Efter alt at dømme har vi ikke hér direkte sammenhæng. Det er derfor, at problemet med at belyse de mellemliggende leds rolle er så vigtigt.

I de senere år har den sovjettiske hæmatolog Nikolai Schultz fra Sochi været den første til at finde, at solaktivitet-variationer også fører til forandringer i blodsammensætningen hos mennesker. Når aktiviteten forøges, øges antallet af røde blodlegemer, og antallet af hvide blodlegemer formindskes. De virkninger, solaktivitet

har på det menneskelige karsystem i hjertet, bliver nu taget i betragtning ved behandling af sanatorie-patienter.

Det er meget muligt, at den tid vil komme, hvor læger med forsæt vil afskærme deres patienter fra forskellige former for kosmisk indflydelse.

Hurtige fremskridt i astronomiske studier og bemærkelsesværdige præstationer vil blive gjort af videnskabsmænd i de næste få år for at trænge ned i de love, der styrer kosmisk indflydelse på jordiske processer, de biologiske inclusive.

Dette vil for videnskaben åbne nye og bemærkelsesværdige muligheder for at forudsige forskellige geofysiske fænomener og for at bruge naturens kræfter til at beskytte menneskets helbred.

Der bliver trængsel i det ydre rum.

Af ingeniør T. Borisov.

Efterhånden som antallet af himmellegemer, fremstillet af mennesker, vokser, må de registreres. I virkeligheden blev mere end et hundrede rumfartøjer med succes sendt i kredsløb alene sidste år – en rekord siden opsendelsen af den første sputnik i oktober 1957. Dette år (1966) synes også at blive lige så succesrigt, da der allerede er nogle og halvfjerds fartøjer i bane. Alt i alt er der sendt adskillige hundrede rumfartøjer i kredsløb i rumalderen.

En satellit fremstillet af mennesker, en automatisk rumsonde, eller et bemandet rumskib anses for vellykket, hvis det indsættes i den forud beregnede bane. I dét tilfælde bliver det registreret og får et korresponderende nummer i overensstemmelse med det internationale registreringssystem.

Som regel sættes adskillige objekter i kredsløb med én raket; men kun få bærer nyttelast, mens de andre efterhånden bliver reduceret til „rumskrammel“ (det sidste trin af bæreraketten og forskellige komponenter af raketsystemet). Ikke desto mindre får hvert af disse objekter sin kode, der består af årstallet for opsendelsen og et bogstav.

Et foreliggende tilfælde er Able Star-raketten, der, efter at have frigivet den satellit, den medbragte, eksploderede i banen i mere end 200 fragmenter. Eller tag den tunge satellit, der blev opsendt af Sovjetunionen den 16. november 1965. Efter at den var blevet sat i endelig bane rundt om Jorden, blæste en rakettrykbølge Venera-3-rumsonden mod Venus. Rumsonden bar nyttelast og blev opført som 1965-92A.

Det sidste trin af bæreraketten fløj også mod Venus i en parallel kurs og indgik i rumforskningens annaler under koden 1965-92D. Den satellit, der affyrede raketten, blev mærket 1965-92B. Den forblev i kredsløb i 10 dage og blev derpå ødelagt ved at komme ind i de tættere lag af atmosfæren. Der var endnu to komponenter af raketsystemet, der i nogen tid fløj sammen med satellitten, men i andre baner, og som blev adskilt under opstigningen. Deres koder var 1965-92C og 1965-92E.

Hver komponent af Venera-3-raketsystemet, der gik ind i en særlig bane, har i sin kode udover tallet, der angiver året for opsendelsen, nummeret 92, der angiver, at det var den 92. heldige affyring i 1965.

Den stramme registrering og kodning af rumobjekter er nødvendig for at spore dem. En stor mængde menneskeskabte fartøjer, der hvirvler gennem rummet, skaber dér en *endelig „situation“*, og et grundigt kendskab hertil letter mulighederne for oprettelsen af kontakt med satellitter gennem kommunikationskanaler, og for planlægningen af nye rumskud.

Ved heldig affyring bliver kun nyttelasten navngivet (Voskhod-2, Explorer-30 etc.), idet de andre dele kendetegnes ved deres koder.

Og hvad blev der således registreret i det ydre rum sidste år og i år?

Det første fartøj, der blev sendt ud i rummet sidste år, var Kosmos-52 (kode: 1965-01A), der blev opsendt af Sovjetunionen den 11. januar. Gemini-7 (kode: 1965-100A) var det 100. rumfartøj, og Kosmos-103 (kode: 1965-112A) afsluttede årets rumprogram, idet den bragte totalantallet op på 112 rumfartøjer.

Sovjetunionen foretog 48 heldige opsendelser i 1965, deres 36 bæreraketter sendte 52 sputnikker i Kosmosserien i bane (ved tre lejligheder blev fem satellitter og ved to lejligheder blev tre satellitter løftet op ved én affyring). Disse har udført det omfattende videnskabelige program, der blev bekendtgjort af TASS den 16. marts 1962.

I forbindelse med dette program er rumforskningen blevet fortsat uden afbrydelse, idet de satellitter, der udførte deres opgaver, blev erstattet med nye, for at fortsætte studiet af ens målinger i rummet og deres variation i tid. Så mange som 128 satellitter af Kosmos-familien er blevet sat i kredsløb om Jorden indtil september i år.

Sidste år satte Sovjetunionen nye, specialisere-

de fartøjer i kredsløb – to Proton-sputnikker for studie af højenergiske partikler, og to kommunikationssatellitter i Molniay-1 serien. Fire Luna-rumfartøjer blev skudt op til vor natligt lysende himmellegeme for at videreudvikle flyveteknikken og forskellige stadier ved en blød månelanding. Zond-3-rumsonden blev sendt ud på sin langdistance-rejse for at studere dens systems ydeevne under forlænget rumflyvning. Og sidst, men ikke mindst, fløj to automatiske rumstationer ud på deres mission mod Venus.

For at opsummere: i 1965 sendte USSR et totalantal på 64 rumfartøjer op: 57 jordsatellitter og 7 rumsonder.

Den mest bemærkelsesværdige begivenhed i året var Voskhod-2 (1965-22A)-rumfartøjets flyvning og verdens første spadseretur i rummet.

USA opsendte 63 rumraketter sidste år; 24 af dem tilhørte NASA. Imidlertid medbragte kun 28 raketter videnskabelig nyttelast; blandt dem den franske FR-1 satellit, den canadiske Alouette-2, Pioneer-6 rumsonden, to Ranger-fartøjer, der sendte billeder tilbage af månen og derpå blev knust mod dens overflade; desuden 5 tomands Gemini rumskibe. De andre opsendelser blev foretaget af US Air Force for at sende 67 (50 i 1964) hemmelige militære satellitter i kredsløb. Siden 1958 har NASA med held opsendt 95 rumraketter, mod 171 affyret af Pentagon.

Ved begyndelsen af dette år kredsede 18 planeter, skabt af mennesker, rundt om solen. Det er 10 sovjettiske fartøjer inclusive Luna-1, Luna-4 og Luna-6, tre stationer i Venera serien, tre Zond fartøjer og Mars-1; desuden 8 US-rumfartøjer; blandt dem Ranger-3, og Ranger-5; det 2., 3. og 4. fartøj i Mariner-serien, og tre Pioneer'er (4., 5. og 6).

Sovjet-rumstationerne Venera-2 og Zond-3 og den amerikanske Mariner-4, der er blevet planeter, fremstillet af mennesker, vil blive i kredsløb for evigt, medmindre der bliver fundet en måde at bringe tilbage til Jorden på, til udstilling på et museum.

I 1957 var Sovjetunionen det eneste land, der opsendte rumraketter. I 1958 blev det fulgt af USA, og sidste år optrådte Frankrig som den tredie magt i rummet.

Fra 1957 til 1966 har USSR, USA og Frankrig opsendt et totalantal af 401 rumraketter, der medbragte mere end 500 nytteladninger. De 12,2 tons sovjettiske Proton'er var de tungeste fartøjer, og de letteste var de amerikanske TRS-satellitter, der hver vejede 0,7 kg.

De data, der er givet her, viser omfanget og stigningen i rumforskningen. I år har vi været vidne til nye rumbedrifter, med endnu 29 sovjettiske fartøjer opsendt i de første ni måneder.

En ubemandet blød landing på månen og en månesatellit fremstillet af mennesker med koden 1966-27A vil indgå i historien som yderst raffinerede rumeksperimenter. Der blev også udført interessante programmer af Gemini-10-besætningen og Kosmos-122-satellitten.

Rumfartøjer fremstillet af mennesker bliver fortsat registreret.

Flying Saucer aug. 67 / Mog. Borgholt.

...og mere nyt

I Sovjet tar man tefaten på allvar

Moskva 10. nov. (TT-AFP).

Myndigheterna i Sovjetunionen har grundat ett forskningsinstitut som skall studera oidentifierade föremål, framgick det av ett TV-program i Moskva på fredagskvällen.

Programmet handlade om „flygande tefat" och det upplystes att forskningsinstitutet finns i Moskva och förestås av en generalmajor, vars namn inte nämndes. Åndamålet är att samla alla upplysningar som kan tänkas bidra till en förklaring av de talrika fenomen som iakttagits över Sovjetunionen de senaste åren.

Chefen för institutet medverkade i programmet och visade en rad fotografier av oidentifierade föremål. En del av bilderna var tagna av piloter andra av enskilda medborgare.

En av bilderna visade ett föremål, tydligt format som ett tefat och försett med ett slags torn. Jämförelse med en bild av ett flygplan av typen Tupolev – 104 visade att „tefatet" var lika stort som planet. Bilden sades vara tagen i Tiskis vid Norra Polarcirkeln.

Generalmajoren vädjade till var och en som sett eller fotograferat sällsamma föremål att meddela sig med rymdflygstyrelsen. Man skall

nu, sade han, utbilda flera tusen specialiserade observatörer och hundratals observationsposter skall inrättas, särskilt vid flygplatser och observatorier.

Ett nytt program om „flygande tefat" väntas inom kort, meddelade han till slut.

Borås Tidning, 11. nov. 67.

☆

Sovjetisk UFO-komite oprettet, flyvende sigd sett

Moskva, 13. nov. (NTB-Reuter).

En sigd-formet gjenstand i flukt over den kaukasiske himmel var en av de sovjetiske „flyvende tallerkner" som førte til at det ble opprettet en offisiel kommisjon som skal studere disse gjenstandene, ble det opplyst i Moskva mandag. En av kommisjonens medlemmer sa at blandt de mange meldinger om „uidentificerte flyvende gjenstander" (som betegnes med den engelske forkortelsen UFO) de siste månederne, foreligger det fem mer pålitelige rapporter. Opplysningen om at kommisjonen var opprettet, ble gitt av dens formann, en pensjonert generalmajor, Porfirij A. Stoljarov i et fjernsynsprogram i forrige uke. Stoljarov tjenstgjorde i flyvåpnets tekniske gren.

Kommisjonen som har en stab på 18 vitenskapsmenn, astronomer og offiser fra flyvåpnet, foruten ca. 200 rapportører som samler opplysninger om flyvende gjenstander som blir meldt, har fått hovedkvarter i sivilforsvarsmuseet i Moskva.

Blant medlemmene er også dr. Fjodor I. Zigel, en astronom som tidligere iår offentliggjorde en artikkel om at ukjente flyvende gjenstander ble gransket nøye. De fleste sovjetiske vitenskapsmenn har i mange år ledd av vestlige meldinger om flyvende tallerkner, som forfølger fly eller svever over ubebodde ørkenområder. Men dr. Zigel og hans kolleger i kommisjonen tar saken alvorlig.

Vi mener at UFO'erne bør studeres skikkelig. Vi har ikke noen forutinntatte meninger, men antar at skal man hindre sinnsvake idéer i å spre seg, må man studere saken vitenskapelig, sier en av kommisjonens medlemmer.

En pensjonert vitenskapsmann som er medlem av kommisjonen, opplyser at de fem pålitelige rapporter kommer fra Kaukasus, Uralfjellene og Sentral-Asia.

Aftenposten, 14. nov. 67.

Tallerken over Sofia

En mystisk genstand, der udsendte gnister, hang i aftes ved solnedgang over Bulgariens hovedstad Sofia. Genstanden, der havde form som en faldskærm med en udfladet top, blev set af mange mennesker. Det er første gang, man i mange år i al alvor har meldt om flyvende tallerkener i den sovjetiske presse. Denne har gang på gang ironiseret over „den borgerlige presses idiotiske påfund". Men en gruppe sovjetiske videnskabsmænd, flyveofficerer og amatører dannede for nylig en særlig organisation, der skal undersøge sagen, og derfor har pressen nu ændret indstilling.

Sjællands Tidende, 24. nov. 67.

☆

De flyvende tallerkerners gåte løst

Det er i hvert fald ikke borgerlige hallusinasjoner.

Moskva. (NTB-Reuter).

Sovjetiske astro-fysikere mener at de fleste flyvende tallerkener er kjempestore gjenstander med en kuleformet kjerne og en perleaktig overflate, og at de kan bli nesten usynlige.

Avisen Sovjetisk Latvia siterte i går lederen fir en romforskningsstasjon som sa at de uidentifiserte flyvende gjenstandenes farveskiftninger fra rødt til blått fulgte deres høydenivå, og at de kunne bli praktisk talt usynlige fordi de efter alt å dømme har evnen til å absorbere elektro-magnetiske bølger.

Radarobservasjoner av flyvende tallerkener har vist at noen av dem virkelig er faste legemer og ikke bare optiske fenomener, skrev avisen. Vanlig opptrådte tallerknene som perfekte sirkler på radarskjermene, og kan ikke har vært kunstige satelitter eller meteorologiske måleinstrumenter.

I forrige måned ble det oppnevnt en sovjetisk komité for studiet av flyvende tallerkener, et fenomen som man i Sovjet-Samveldet tidligere betegnet som „de borgerlige samfunns hallusinasjoner". *Moss Avis, 15. dec. 67.*

Kommentar til artikler om russisk UFO-forskning...

Det ser ud til at gå støt fremad for den objektive UFO-forskning. Men der findes desværre stadig en del mennesker, der skader sagen alvorligt ved at fremsætte bekvemme patentløsninger. Det er dé såkaldte videnskabsmænd, der mener, at alle de mennesker, der siger at have set UFO'er, er sølle analfabeter uden den mest elementære skolegang bag sig. Man må ikke overvurdere befolkningen, det er sandt. Men det er mindst lige så farligt at undervurdere den. Det er forbløffende få danskere, der er analfabeter.

Nu kunne man naturligvis sige: „Herregud, hvad betyder det, at nogle få „nisser" uden den nødvendige og tilstrækkelige viden om emnet affejer det som „naturfænomener"? – mennesker, der mener, at alt er „opklaret", bærer ikke betegnelsen: 'videnskabsmænd' med rette".

Det er rigtigt; men desværre har den almindelige befolkning al mulig grund til at tro, at nogle stykker af disse „nisser" udtaler sig med sagkundskab, fordi de så ofte optræder i aviser, radio og TV med emner, der tilsyneladende har relation til UFO-fænomenet. Derfor er det mere end uheldigt. Det er direkte uhæderligt overfor befolkningen!

Asger Lundbak besvarer tre spørgsmål om rummet

Tre læsere har stillet spørgsmål til Asger Lundbak, rumforskningslaboratoriet. G. Jacobsen, Baltorpsvej 103, Ballerup, vil gerne høre Lundbaks mening om de flyvende tallerkener. Magister Lundbak svarer:

– Men mening er, at det er naturlige fænomener, der forveksles med flyvende tallerkner, som skulle komme fra fremmede kloder. En amerikansk undersøgelse viser, at et fænomen, der blev kaldt flyvende tallerkner, var elektriske udladninger, der f. eks. forekommer i nærheden af højspændingsledninger. Det kan også være lysreflekser eller meteorer.

– Lisbet Christiansen vil gerne vide, hvad der skete på månen, da et apparat på månesonden skulle grave jord op. Hun synes, det er mystisk, at jorden forsvandt?

– Det var ikke meningen, at jorden skulle tages op, eller bringes tilbage til Jorden, som nogle har ment. Men apparatet skulle grave i jorden, så man kunne se på fotografierne, hvor fast skorpen var.

– Den sidste spørger undrer sig over, hvordan det kan gå til, at der kunne anvendes faldskærm på Venus, hvor der er 280 gr., og hvor trykket er 15 atmosfærer?

– Jeg ved ikke, hvilket stof faldskærmen var syet af, men der kunne anvendes et ikke brandbart stykke plastic. Forudsætningen for, at faldskærmen skulle gå i brand, er rigeligt ilt, og det er der ikke på Venus. Trykket er en fordel, så behøver faldskærmen ikke at være så stor. *B.T. 28. okt. 67.*

Tallerkener over Zagreb

Uden hensyn til visumtvang er de flyvende tallerkener nu også dukket op bag jerntæppet. Billedet her er fra Zagreb i Jugoslavien, hvor en amatørastronom Damir Gradis forleden fotograferede tre styk – der alle udsendte det karakteristiske blålige lys, der her aftegner sig som hvide pletter. Alle såkaldte UFO-fænomener vil nu blive undersøgt, meddeles fra Moskva. *Berl. Tid., 26. nov. 67*

De første budskaber fra andre 'verdener?

Radio-astronomerne har opdaget en højst gådefuld »sender« i Mælkevejen.

Det højlærde amerikanske tidsskrift „Science" bragte for nylig en artikel, som vækker opsigt i rumforskningskredse for tiden. Alan Barrett, professor i fysik ved Massachussetts berømte teknologiske institut, skriver her om opdagelsen af nogle radiostråler, „W 3", fra ét ganske bestemt sted i Mælkevejen. Deres styrke er så kolossal, at de slet ikke passer ind i den astronomiske fysiks verdensbillede. Fundet er så sensationelt og gådefuldt, at man foreløbig kalder strålekilden „mysteriet".

På Jodrell Bank-observatoriet i England viste vinkelmålinger, at strålerne stammer fra mindst fire forskellige „afsendere", der hver befinder sig 1-2 buesekunder fra hinanden, og alle har de deres egen karakteristiske og konstante frekvens (svingninger pr. sekund).

Professor Barrett og hans kollega Fred Hoyle, kendt som forfatter af en række populærvidenskabelige bøger, anser det for sandsynligt, at man for første gang – helt tilfældigt – er stødt på kontaktsøgende signaler fra civilisationer i andre beboede verdener.

Koncentreret strålebundt

Man kendte i forvejen henved et halvt hundrede himmelske „radiosendere", hvis støj indfanges med vældige hulspejl-teleskoper. Men det drejer sig sikkert om stråler, opstået ved solens eller solsystemernes eksplosion. Den ny radiokildes frekvens svarer til svingningerne i kosmiske gasskyer, hvor molekylerne er sammensat af et atom brint og et atom ilt. Dem er der nok af i verdensrummet, men under normale forhold kan deres mængde på dette sted i Mælkevejen overhovedet ikke give en så kraftig svingning. Udsendelserne synes at stamme fra et område, der sammenlignet med universets størrelse er ganske lille – næppe større end vort solsystem.

De to forskere prøver på at løse gåden med en teori: Det drejer sig ikke om almindelige radiobølger, men om en såkaldt maser-effekt. Idet et strålebundt koncentreres og gives en og samme frekvens, bliver det forstærket ganske enormt. Da radiokilden W 3 findes i nærheden af meget varme stjerner, kan det tænkes, at deres kraftige udstråling gennem brint-ilt-skyerne giver maser-virkningen.

Teorien lyder imidlertid lidet sandsynlig. Barrett og Hoyle tør selv ikke gå ind på den. Maseren er en af den moderne fysisk seneste opfindelser. Dens beregning og bygning er meget kompliceret. I naturen har man endnu aldrig iagttaget, at en maser-virkning opstod af sig selv.

Civilisationer i Mælkevejen?

Måske, skriver Barrett, er det i virkeligheden budskaber fra fornuftsvæsener, der transmitteres over uhyre afsande, for eksempel for at komme i kontakt med andre, beboede planeter. De kunne da ikke vælge nogen bedre metode end netop anvendelsen af maser-virkningen.

At der findes andre, beboede kloder i verdensrummet, er efterhånden ikke noget stridsspørgsmål mere. Ud fra sandsynlighedsberegninger har man med formler og elektroniske dataanlæg endog fundet antallet af civilisationer i Mælkevejen, som må være i stand til at udsende kosmiske budskaber. Alt efter det tidsrum, man tillægger en civilisations levetid (til

den f. eks. ødelægger sig selv med en atomkatastrofe) svinger tallet mellem 10 og 10.000.

Det er endvidere sandsynligt, at civilisationerne har udviklet sig nogenlunde ens. Menneskene byggede raketter og rumskibe, før de (1963) begyndte at sende radiosignaler mod andre himmellegemer – uden at ane, om de er blevet modtaget noget steds. Kommer „de flyvende tallerkner" mon fra kloder dér, hvor W 3 er lokaliseret?

Analyse via elektronhjerne

Fred Hoyle (og ikke blot han) anser det meste af rumfarts-litteraturen for hjernespind. Afstandene i verdensrummet er så ufatteligt store, at mennesket aldrig vil kunne besøge verdener uden for solsystemet. Det har, slutter han, vore fjerne naboer forlængst indset og draget de logiske konsekvenser af. De erkendte, at alene elektromagnetiske bølger – radiosignaler – med samme fart som lysets giver mulighed for kontakt, at der kort sagt aldrig bliver tale om gensidige besøg, men „kun" om udveksling af budskaber.

Men indeholder den opfangede radiostøj virkelig budskaber til os eller andre planeter? Alan Barrett foreslår, at man systematisk aflytter „udsendelserne", tager dem på lydbånd og lader dem analysere af elektronhjerner.

Desværre lader det sig næppe gøre før efter 1969, når den internationale union for telekommunikation har vedtaget en ny bølgelængdeplan. Netop den frekvens, der svarer til brintilt-molekylets, bruges nu af vejrstationer, meteorologiske satellitter, af taxivogne, ambulancer, brandvæsen. Derfor er det næsten umuligt at fiske eventuelle himmelske budskaber ud af æterens virvar. *V. J. BRØNDEGAARD.*

Flensborg Avis, 1. nov. 67.

UFO over Ballerup

Så er de her igen!

Disse prægtige mænd i deres flyvende cigarer

Det vanskeligste ved flyvende tallerkener er de departementale problemer, der knytter sig til dem. Da der i morges rapporteredes om en UFO (uidentificeret luftfartøj) over Skovlunde og Ballerup, meldte sig her på redaktionen straks det spørgsmål, hvem der skulle behandle sagen.

Vor luftfartsmedarbejder sagde:

– Ikke mig, det er ikke flyvestof. Prøv at tale med militærmedarbejderen.

Det gjorde vi så. Det var også ham, og svaret lød nu:

– Militært anliggende? Næh – militæret har skam ikke flyvende tallerkener. Det må være... Ballerup, siger De. Jamen, så er det kommunalmedarbejderen...

Det var det heller ikke. Hvorefter vor redaktionschef ved logisk tænknings hjælp resolverede, at det måtte være udlands-redaktionen, da der jo var tale om ekstra-terrale (udenjordiske) fænomener.

Lorraine-kors

Der har i den sidste tid været en stigning i antallet af UFO-fænomener i England og Frankrig. I England har de endog – måske under indtrykket af markedsforhandlingerne og vanskelighederne hermed – antaget form af flyvende „Lorraine-kors". – Men UFO'en over Skovlunde var nærmest cigarformet.

– Jeg så den klokken præcis 8,35 i morges (fredag d. 3. nov. red.), da jeg tog hjemmefra i bil for at køre om ad Skovlunde til mit arbejde i Lyngby – fortæller radioforhandler Bendt Hedsbjerg, Lyngby Hovedgade 34.

– Fænomenet var at se i et kvarters tid. Jeg fik øje på det helt tilfældigt, da jeg glædede mig over den usædvanlig blå himmel.

– Min første tanke var, at det måtte være efterbrænderstriben fra et jetfly. Men den var ikke lang nok. Desuden vendte den lidt efter rundt og stod næsten lodret på jordaksen.

Ingen ballon

– Vi var flere, der så det. Jeg holdt i Skovlunde, og her talte jeg med flere, som jeg pegede tingesten ud for. Jeg vil tro, den stod i ca. 10 kilometers højde. En enkelt i selskabet mente, at det måske var en vejrballon. Men det tror jeg nu ikke. En ballon vil ikke – hvis den er gasfyldt – vende den tykke ende nedefter.

Efter et stykke tids forløb forsvandt fænomenet i sydvestlig retning.

På Flyvestation Værløse oplyste man til aften, at man intet usædvanligt havde bemærket i det pågældende luftrum fredag morgen.

Berl. Tid., 4. nov. 67.

MERE OM DE ENGELSKE KORS – –

Vill politijagt på to flygende gjenstander

Okehampton.

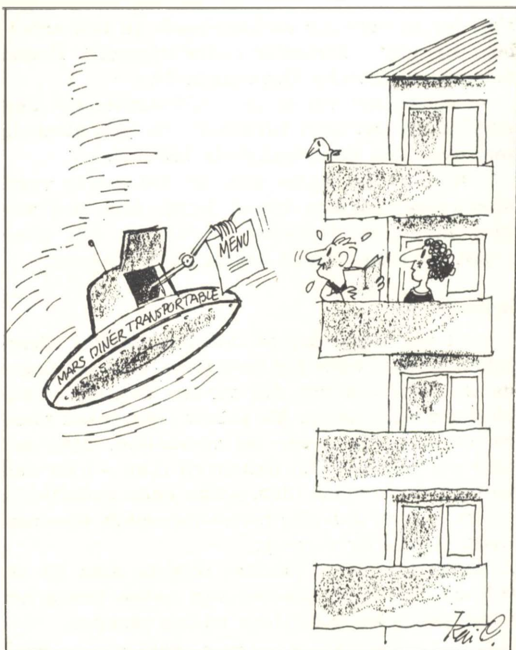
En britisk politibil foretok natt til tirsdag en halsbrekkende forfølgelse etter to uidentifiserte flygende gjenstander i nærmere en time i hastigheter som stadig var oppe i 130 km i timen.

Politikonstablene i den raske utrykningsvognen, Roger Willey og Clifford Waycott, som begge er troverdige familiefedre over de 30, beskriver de flygende gjenstandene som „meget store og korsformede, utstrålende et intenst lys". Christopher Garner sluttet seg også til jakten i sin sportsbil, og han sier at han trodde det hele var et mareritt.

Willey og Waycott var på patrulje ved 4-tiden om morgenen i Devon i Sørvest-England da de plutselig fikk øye på en lysende gjenstand over veien mellom Holsworthy og Hatherleigh. Gjenstanden befant seg i tretopphøyde og de to klarte å komme på 50. meters avstand fra den. „Den satte seg deretter brått i bevegelse og fløy like over oss langs veien i en fart av 130 km timen før den svingte av og landet på et jorde. Vi bråstanset og løp ut av bilen, men da startet den opp igjen og forsvant med fantastisk hastighet", opplyser konstablene.

Kl. 4.16 meldte de over radioen at de hadde sett gjenstanden i 15 minutter, og kl. 4.23 meldte de pány, denne gang nærmest i panikk, at den var dukket opp igjen, denne gang i følge med en annen gjenstand av samme type. På dette tidspunktet fikk konstablene tilslutning fra Garner, som bor i Hatherleigh. En ny og halsbrekkende forfølgelse fulgte, og kl. 4.58 meldte de at de to flygende gjenstandene var forsvunnet, nesten en time etter at de så den første. Politihovedkvarteret i Exeter sjekket omgående med den lokale sivilflyplassen og Chivenor militære flybase, men ingen av disse stedene kunne man gi noen forklaring på fenomenet. (UPI).

Verdens Gang, 25. okt. 67.

Gud har skabt menneskene, som de bør være, men de har så mange sære ting for.

Prædikerens bog.

☆

Til en stor mand hører to ting: at behandle bagateller som bagateller og vigtige ting som vigtige ting. Lessing (1729-81)

☆

Den, som siger sandheden, må have den ene fod i stigbøjlen.

Tyrkisk ordsprog.

OBSERVATIONER

Jeg så en flyvende tallerken

Nylige begivenheder i Michigan, ikke langt fra hvor jeg voksede op, har ført mig til at indsende min egen oplevelse for mulig publikation. Vores gård ligger ikke langt fra, hvor der var panik over et „uhyre“ ved Monroe, hvor en pige i en bil blev angrebet af et mægtigt og låddent væsen. Adskillige andre observationer fra bærplukkere og andre blev gjort i dette skovrige område. Vi havde også boet ved Ann Arbor i Michigan, hvor den berømte tallerken-observation fra marts 1966 blev gjort på Mannor-farmen. I begge tilfælde bevidnede såvel politi som civile disse særsyn. Medlemmer af min familie bor der stadig, og deres egne beretninger om dise begivenheder er ganske levende.

Jeg var atten det år, min tidligere mand og jeg kom fra det østlige Californien, og i de kolde, tidlige timer før morgengry krydsede vi ørkenen. Vi så tre klare lys bevæge sig hurtigt fra syd mod nord foran os, meget højt oppe og meget små. Nysgerrige stoppede vi vor lille Ford cabriolet og sad dér på vejen og betragtede dem. De fo'r tværs over landevejen, dykkede derpå nedad i en hældning, der bragte dem hen mod os.

Vores bil var alene på den lange, øde ørkenstrækning, for det var for tidligt til, at der kom lastbiler, busser og daglig trafik. Vores lys har måske vakt deres opmærksomhed i al den mørke, for de kom hen og svævede over vores bil, hvorfra Dick i sidste øjeblik skubbede mig ud, og vi sprang tværs over vejen og lagde os med ansigterne nedad i en sænkning, der var tilbage, efter at et grøftegraverhold havde arbejdet langs landevejen. De skød også lys ned på vores meget lille og meget ensomme grå bil, der stod derude på vejen, og vi lå dér i støvet og stirrede under dække af vore arme på tre runde, nu tallerkenformede objekter, omtrent 25 fod (7,5 meter) over bilen.

De var omkring 25 fod i tværsnit, og da de svævede dér, lå vi begge direkte under den ydre fremstående kant på den ene af dem over os. Havde den bare bevæget sig lidt og sendt lys ned, ville vi med sikkerhed være blevet afsløret. De blev imidlertid snart tilfredsstillet og bevægede sig langsomt bort, hævede sig derpå med enorm hastighed og blev snart væk mellem stjernerne. Jeg har ingen idé om, hvad de var, men både Dick og jeg var piloter og havde aldrig set noget, der lignede dem.

Jeg var bange, og skønt Dick prøvede at vise sig rolig, må også han have været skræmt, for ved første lejlighed standsede han ved vejsiden ved en telefon og ringede til nogen og fortalte om dem. Han fortalte mig aldrig, hvem han ringede til, men jeg kunne se ham gennem boksens glas, og hans hænder rystede, da han prøvede at tænde en cigaret, og hans ansigt var gråt og så pludselig meget træt ud. Ikke længe efter at han havde forladt mig i Washington og var gået med Loyalisterne i den spanske borgerkrig, kom der besked om, at han var blevet dræbt i en jager-nærkamp med en af „Mussolinis sønner“ over Madrid.

Siden da har min nuværende mand og jeg været vidne til adskillige uforklarlige lys, ét så sent som sidste efterår, da vi sad udenfor vor campingvogn om aftenen. Vi så et hårdt, klart lys, som vi fikserede i forhold til en nærliggende elektricitetsmast. Det bevægede sig ikke, og efterhånden som vi betragtede det, ændredes det fra hvidt til blåt og rødt, og lysenes farver syntes at rotere. En nabo på den anden side af vejen kom for at kigge sammen med os. Vi havde begge gode kikkerter og holdt øje med lyset, indtil han, en medarbejder ved United Airlines, gik ind og ringede til den nærliggende O'Hare Field. De havde også genstanden på radar og holdt øje med den, men kunne ikke forklare den. Efter en stund fløj den hurtigt

bort, idet den bevægede sig tværs over himlen og ud af syne. Vi observerede i omkring en halv time.

Skønt min mand ikke er alt for enig med mig i, at disse ting er værd at observere, vil han følge mig i min interesse for UFO'er og har fulgt efter lys sammen med mig i vores bil. Det er mit håb, at vi begge må blive vidne til ét, tilstrækkelig tæt på, og at vore beredte kameraer kan fotografere ét som bevis. Både Ralph og jeg var i luftvåbnet under anden verdenskrig; og deres evne til hemmeligholdelse og metoder at gøre tingene på burde ikke forbavse ham. Jeg er bange for, at jeg ville sætte et spørgsmålstegn ved regeringens beskrivelse af, hvordan sagerne står. Jeg behøver ikke flere nærobservationer for at blive omvendt til erkendelsen af UFO'er, ellers tak, men det ville være rart, hvis min ægtefælle delte min enthusiasme. Han lader mig dog købe bøger og ser efter tidsskrifter med historier og beretninger om UFO'er for mig, så måske skulle jeg være tilfreds. Og dog kunne jeg tænke mig bare ét mægtigt stort UFO ved hånden for at overbevise ham!

Mrs. Mary Jimenez, 23 Cedar Street, Willoway Terrace Mobile Home Park, Arlington Heights, Ill., 6 00 05.

Flying Saucer aug. 1967. / Mog.

UFO'er og svedne overflader

Af Wilbur Hunt

Mange slags fænomener har forbindelse med UFO-observationer og -begivenheder. Det kan være elektriske interferenser, farvede lys, store hastigheder, sveden jord og partikler, og mange andre ting kunne nævnes. I denne artikel vil afsvedet jord og pletter blive diskuteret.

To sager vil blive diskuteret. Den første foregik i Pretoria i Sydafrika. Datoen var den 16. september 1965. Personerne var (politi-) konstablerne John Lockem og Doos de Klerk.

Mens de patruljerede på Pretoria-Bronkhorstspruit landevejen efter midnat, så de et rundt, strålende objekt på vejen. Objektet var skiveformet. Dets diameter blev bedømt til at være 30 fod (9 meter). Dets overflade, der klart reflekterede forlygterne, var kobberfarvet. Objektet havde et lysende skær.

Ti sekunder senere hævede UFO'et sig pludseligt og hurtigt. Da dette skete, stod der ildtunger ud fra to rør underneden. Hvad skete der som følge heraf? Flammer skød tre fod op fra gruset og asfalten, og det fortsatte med at brænde længe efter, at UFO'et var borte. Gruset blev adskilt fra asfalten. Det kraftigt afbrændte areal var seks fod (1,8 m) i diameter.

De to officerer blev senere pålagt tavshed, skønt deres beretning allerede var offentliggjort. Mange hundrede andre så også hændelsen. Yderligere var vejen blevet trykket sammen og viste, at et tungt objekt havde befundet sig dér. Derfor var tanken om svindel eller hallucination udelukket.

Datoen for den anden sag var den 5. september 1964, og stedet var en lysning i en egeskov i Glassboro-området i New Jersey. Et rødt, rundt UFO blev set over arealet i adskillige dage. Mrs. Freda Dufala så aftenen før et kuglerundt objekt over det skovbevoksede areal ikke langt fra lysningen. Tre nætter senere så Carol Smith og Irene Ritter et klart orangegult rundt objekt gå ned og måske lande. Under objektet var der en rød glød. Den lyd, der blev hørt, var en dump, dæmpet og uklar (dull) lyd. Efter nogle få sekunders forløb steg UFO'et op over trætoppene, bevægede sig horisontalt mod vest og landede igen i skovarealet.

Udforskerne af denne sag var følgende: Én var et medlem af NICAP, Ward Campbell, der var én af de første tre personer på stedet. De andre to var politichef Everett Watson og Frank Sergi, ejeren af den nærliggende ejendom. En fjerde var Dr. John Pagano, der bor i Fort Lee. Han fik detaillerede fakta fra vidner og politi. Der var to træeksperter: Alphonse Zulli fra Oradell og Paul Gawanus.

Hele dagen fiskede Mr. Campbells to drenge ved en sø nær Sergis ejendom. Da Mr. Campbell kom for at hente dem, erfarede han følgende kendsgerninger fra dem: To mænd kom ud fra skoven, fortalte dem om et rødt objekt, der var gået ned, og viste dem mærkerne. De uiden-

tificerede mænd gik derpå deres vej; de er ikke blevet fundet.

Hvilke kendsgerninger og beviser blev der fundet i den lille, runde lysning i den tæt bevoksede egeskov? Allerførst, med hensyn til lysningen,v ar den tyve fod (6 meter) bred og næsten fyrre fod (12 meter) lang. Overfladen var dækket med mos, egeblade, sand og små buske, der målte fra nogle få tommer til næsten 1 fod (30 cm) i højden. Sandet var løst og ikke hårdt pakket.

Dernæst var der et konisk midterkrater. Det målte tredive tommer (76 cm) i diameter og næsten tyve tommer (51 cm) i dybden. Bundens diameter var ti tommer (25 cm). Siderne var sortsvedne, glatte og med hårde overflader. På jordoverfladen og omkring kanten var der dynget grus ¾ tommer op, med en udstrækning på elleve tommer. Mønsteret var perfekt symmetrisk.

For det tredie var grusringen blevet flyttet fra hullet. Elleve aftryk (spor) blev fundet. De var fire tommer i diameter, ½ tomme dybe og ensartet fordelt. Adskillige ting blev fundet indlejret i og blandet med sandet: kugler af besynderligt kemisk materiale og skinnende metalpartikler. Metalpartiklerne var også indlejret i siderne og bunden. Farverne varierede fra snehvid til en grim purpur-sort-grøn farve samt orange og røde spor og små bitte metalpartikler. Der blev fundet en høj procent tin (tin af stor renhed?)

For det fjerde blev der fundet tre spor rundt om midterkrateret. De var af samme størrelse og dybde, nemlig ni tommer i diameter og syv til otte tommer dybe. Sporene røbede tegn på, at de ikke var blevet frembragt ved gravning, men at de var blevet frembragt ved extrem vægt, der trykkede siderne sammen til en kompakt masse. Et af aftrykkene blev fundet på et sted dækket med egeblade. Bladene fulgte nøjagtigt hullets form. Den stumpe vinkel hen imod det centrale krater lader formode, at de var støttepunkter for en stor, central genstand.

For det femte blev der ikke fundet nogen afsvedne pletter i det areal, der omgav krateret i en radius af to til næsten tre fod. Men fra et punkt mod nord og i en bue på 180 grader mod syd og udefter var arealet svært afsvedet og sort. Blade, kviste, klippestykker, mos og sand var sort. På et åbent areal blev der fundet dele af en ukendt hvid, lille og næsten transparent substans. Et lille fyrrekrat var afsvedet indtil to tommer over jorden, og var normalt over den afsvedne del. Der var en svag lugt af svovlbrinte.

Vort sidste emne drejer sig om træerne, bladene og Zullis undersøgelser: Ved nordsiden var der et tolv til fjorten fod højt sassafrastræ, der delvis var rykket op med rode. Tre grene var knækket. Bruddene og afskrabningsmærkerne var friske og placeret fire til næsten fem fod over jorden. Bladene ved siden af mærkerne var visne og misfarvede. Nogle blev fundet at være fuldstændig krøllede og døde på grund af intens varme, skønt der ikke blev fundet noget tegn på forkulning eller direkte flammer. Imidlertid var de blade, der sad på de samme grene, men vendte bort, friske og grønne. Der var kraftigt afsvedet jord nede under.

Hvad opdagede Zulli? Hvis det var svindel, ville der behøves et tungt maskineri eller den samlede vægt af ti mand for at bøje træet. Rodsystemet afslører, at det var knækket nedad ved mægtigt (eller: udøvet) tryk. De førnævnte mærker af slag eller ar ved roden er ikke blevet frembragt af noget håndgjort værktøj.

Bladene var blevet svedet og udtørret til næsten fuldstændig destruktion. Der blev ikke fundet noget bevis på sygdom, svampe- eller insektangreb og så videre. Hvis det var et svindelnummer, ville der behøves dygtig brug af en magnesiumflammekaster.

Hvad angår de andre grene, blev de fundet afbrækket i forskellige højder, for det meste udenfor rækkevidde fra jorden. Dette indikerer en omtrentlig cirkel på tredive fod i diameter. Et to fod højt fyrreskud blev fundet blæst op af jorden. Rødderne forblev intakte. Lufttryk giver det eneste svar på, hvordan det kunne være sket.

Zulli og Gawanus fandt et fjerde hul i de lave urter og krat. Skønt det var af samme størrelse som de andre, var det ikke så dybt. Rodsystemet sås for neden. Øjensynligt var det blevet gravet af spilopmagere snarere end at være forårsaget ved tryk på jorden som i tilfældet med de andre. Bortset herfra er tanken om falskneri på dette sted forkert, og et UFO landede virkelig dér.

Flying Saucer, aug. 1967. / Mog.

At betragte sig selv som mangelfuld, det er vejen til fuldkommenhed.

Kinesisk ordsprog.

Et UFO på vejen

Aviser rapporterede tilfældige observationer over 20 til 30 kvadratmiles - men her er den eksklusive historie om frygtindgydende nær kontakt.

Af Mona Darden.

Charlotte Nipper, en telefonistinde fra Valdosta Bell Telephone Exchange-kontoret, Georgia, er en rolig, pålidelig pige, der indtil sin nylige frygtelige oplevelse eftertrykkelig har fornægtet, at der er sådanne ting som flyvende tallerkener.

„Jeg havde faktisk gjort nar af mennesker, der talte om dem", indrømmer hun.

Men nu erklærer Charlotte ikke alene at have set et UFO, men siger, at hun kørte så tæt ved et, at hun kunne have rakt ud og rørt ved det. Og hvad mere er, det forfulgte hende ned ad den lokale statsvej I-75, mens hun kørte med stor hastighed for at undslippe det.

Skønt hændelsen blev rapporteret til luftvåbnet i samme time, og USAF-maskiner straks blev sendt op for at undersøge, blev den holdt meget hemmelig i en uge derefter. Selv nu vil denne historie ifølge en flyveofficer hverken blive benægtet eller bekræftet af luftvåbnet.

o—o

Den mandag morgen den 28. november 1966 begyndte, langt før daggry som enhver anden dag, for den 19-årige Charlotte, som bor hos sine forældre på en farm fem miles syd for Lenox. Hun var på det tidlige morgenhold på Bell Telephone Exchange, og skulle melde sig på sit arbejde i Valdosta kl. 6.00 om morgenen. Med en 30 miles køretur foran sig stod hun op kl. 4,30, spiste morgenmad, klædte sig på og forlod huset uden at forstyrre sin familie. Hun kørte sædvanligvis ud kl. 5.15, men denne særlige morgen var kold. Hun startede sin nye bil og ventede på, at varmeapparatet skulle opvarme den, før hun kørte.

Hendes hjem ligger på vestsiden af vej I-75, som næsten passerer gårdspladsen, men for at komme ind på stats-vejen, må hun køre et kort stykke vestpå på en grusvej og vende tilbage mod syd for at foretage en direkte drejning mod øst ind på en brolagt vej, der fører til I-75. Hele denne cirkel til den fire-sporede landevej er ikke på mere end en mile.

Dengang kørte hun kvikt på den brolagte landevej for ikke at komme for sent på arbejde. I en langstrakt kurve på vejen faldt hendes billygter på naboernes uoplyste hvide hus. Idet hun kom ud af den langstrakte kurve, traf hendes lygter noget, der yderligere gjorde hende nysgerrig. Hun begyndte at sagtne farten for at dreje til venstre for at komme omkring det.

Hun troede først, at en eller anden havde efterladt et stykke landbrugsmaskineri på vejen. I det mindste havde de oplyst det for at undgå en natlig ulykke. Hun havde aldrig set landbrugsmaskineri så stort eller af en sådan form, og hun blev forvirret.

„Var det sølv?" spurgte en eller anden.

„Nej, jeg ville ikke sige, det var sølv. Det var lysende. Det glødede. Det optog begge vejbaner på landevejen", sagde hun.

For at passere måtte hun køre helt udenfor brolægningen ind i kanten af landevejen. Ved denne nærinspektion rullede hun vinduet ned og så, at objektet var rundt. Båndet af hvide lys rundt om dets midte fik det til at se ud som to plader, hvis kanter vendte mod hinanden. Hun forklarede, at det var så stort som en stor truck.

„Lige da jeg var ved siden af det, bemærkede jeg et rødt lys på venstre side, hvor jeg kørte om. Jeg kom tilbage på brolægningen, da pludselig min radio, som spillede meget højt, døde hen. Jeg så tilbage over min højre skulder. Da jeg gjorde det, fulgte to øjne mit sving ind på vejen, ligesom en persons øjne ville dreje langsomt for at følge et bevægende objekt".

„De mener vel ikke virkelige 'øjne'?" blev hun spurgt. „De mener lys?"

„Nej, det var ikke lys. De kender den måde, en kats øjne vil skinne på, når et lys rammer dem om natten? Det er lige den måde, de var på, de var bare meget store. Og de var oppe over - i en mørklagt kuppel, som jeg ikke havde lagt mærke til før. Jeg kunne ikke vende om og tage tilbage, og da var det, jeg stak af!"

Indkørslen til vej I-75 var kun et lille stykke

borte, op ad en bakke nær en overgang. Der så hun sig tilbage igen, idet hun blev tvunget til at sagtne farten ved højresvinget mod syd ind på den fire-sporede landevej. Genstanden bevægede sig! Den kom mod hende! Fulgte hende!

Der var ingen anden bil i sigte på den tid af morgenen, da hun kørte ind på vej I-75. Hun indrømmede at være skræmt til døde og at have kørt alt for hurtigt.

„Jeg ved ikke hvor hurtigt“, sagde hun. „Jeg så ikke på speedometeret. Men jeg ved, at jeg havde gaspedalen i bund.

Og genstanden fulgte mig stadig. Jeg kunne se den i bakspejlet. En del af tiden var den så tæt på, at den næsten var oven på selve bilen, og derpå kunne den falde lidt tilbage. Så kunne den igen komme hen over. Jeg havde en mærkelig følelse af, at genstanden svævede over mig og så på en eller anden måde ville åbne bunden og løfte bilen og mig selv op“.

Efter kun en mile eller to med denne vilde jagt, som med denne fart ikke kunne have taget mange minutter, kom en stor trailer til syne, idet den kørte i den modsatte retning. Charlotte sagde, at hun følte, hun havde følgeskab, skønt der ikke var nogen måde at standse den modgående vogn på. Imidlertid må lysene eller den summende lyd fra traileren have skræmt det flyvende objekt. Det fo'r ud af syne.

Muligvis fem minutter senere standsede føreren af den nordgående trailer ved en cafe i Lenox, der havde åbent hele døgnet. Dér fortalte han sin flyvende tallerken-historie. Nattjeneren lyttede høfligt, men fik ikke mandens navn eller adresse eller identiteten på vognmandsforretningen. Føreren fortalte yderligere en „tallerken-fortælling“ over en kop kaffe. Han sagde, at dette objekt fulgte efter en bil, og at hans billygter havde skræmt det væk. Han beskrev dets sælsomme lys og bemærkede, at han havde set det en gang i sit bakspejl efter at være passeret.

Derpå havde han kørt sin vej uden at vide, at en meget skræmt pige var standset op ved en Adel service station på vej I-75 for at telefonere til sine forældre fem miles borte.

„Jeg opdagede, at jeg ikke havde en ticent i min pung til at ringe fra telefonkiosken“, sagde Charlotte, „og før jeg ville gå indenfor på stationen og bede natbetjeningen om at veksle, puttede jeg bare en 25-cent i telefonen og ringede hjem. Jeg ville ikke fortælle nogen, hvad jeg havde set - de ville tro, jeg var blevet forrykt!“

Naturligvis vidste hun ikke, at en chauffør længere oppe ad vejen fortalte den samme historie. Hun vidste heller ikke, at en undrende nabo lå vågen få miles borte.

o—o

På den tid, Charlotte varmede bilen op, vågnede manden på gården en mile nordpå og udbrød: „Her er klokken 5.15, og varmeapparaterne er ikke tændt“. Han stod op, tændte varmeapparaterne og gik tilbage i seng.

Men hans ord havde vækket hans kone, Mrs. Myrtice Betts, som huskede, at hun ikke havde taget bacon til morgenmaden ud af fryseren aftenen før. Mrs. Betts sagde, at hun lå der i adskillige minutter, før hun stod op og gik ud til fryseren. Da hun passerede køkkenvinduerne, bemærkede hun et klart skinnende lys i retning af Nippers hjem. Hun standsede og betragtede det i nogen tid. Hun var forvirret, sagde hun, for det syntes alt for stort til at være en stjerne - og det var alt for lavt. Dog lignede det en stjerne.

„Jeg har markiser over mine vinduer“, sagde hun, „så De kan se, det måtte være langt nede, for at jeg kunne se det“.

Imidlertid var det for mørkt til at sige, hvor horizonten var ,og eftersom lyset var stationært, kaldte hun endelig på sin mand for at „komme og se en stor stjerne!“ Han gryntede blot og vendte sig i sengen.

Mrs. Betts gik derpå hen til fryseren, tog en pakke bacon og kom den i varmt vand for at tø. Hun gik varmeapparaterne efter; derpå gik hun, eftersom der endnu var et stykke tid, til hun skulle lave morgenmad, tilbage til sengen.

Men først stoppede hun op for endnu en gang at se på det mærkelige lys. Det syntes at bevæge sig. Hun gik hen til døren og åbnede den for bedre overblik. Den skinnende prik havde nu et rødt lys på den ene side. Det bevægede sig langsomt i en sydøstlig retning med det røde lys fastholdt, og hun tænkte, at det var en oplyst flyvemaskine og gik tilbage i seng.

Senere, da hun hørte om Charlottes oplevelse, følt hun med sikkerhed, at hun havde set, hvad Charlotte så.

o—o

„Da jeg stod ud af sengen for at tage telefonen“, sagde Mrs. Nipper, er jeg sikker på, at Charlotte prøvede at sige 'mor' fem gange, før hun nogensinde fik et ord ud. Det syntes for mig, som om hun ikke havde været borte fra hjemmet mere end fem minutter. Jeg vidste, at der var sket noget frygteligt, fordi Charlotte har altid været rolig og fattet. Jeg bad hende

vente dér, og jeg trak hendes far ud af sengen".

Parret kørte, uden at noget hændte, den samme vej, Charlotte havde kørt. Mrs. Nipper kørte derpå sin datter til Valdosta, for Charlotte var ude af stand til at køre. Hun fortalte sin historie, da de kørte. Charlottes far fulgte i en anden bil, idet han stadig ikke forstod det hele.

Charlotte kom ikke for sent på arbejde - det skete alt sammen så hurtigt!

Efter at have forladt bilen og Charlotte på Bell Telephone Exchange kørte Mr. og Mrs. Nipper til en telefonboks ved vejsiden og informerede luftvåbnet om, hvad der var sket.

„Der var flyvere på himlen over vor egn, da vi kom hjem", sagde Mrs. Nipper. „Man kunne se deres røde og grønne vingelys, og det var næsten dagslys. Jeg prøvede ikke at tælle dem; det så ud, som om himlen var fuld af dem ved den måde, de krydsede frem og tilbage på".

Da Charlotte var færdig med arbejdet den eftermiddag, ventede en luftvåbenofficer for at følge hende hjem, og hjemme fandt hun andre luftvåbenmyndigheder stadig på stedet. De stillede hende en mængde spørgsmål, men ville ikke lade nogen nærme sig.

„De havde en Geiger-tæller, sagde Mrs. Nipper, „men da jeg spurgte dem, om den viste nogen stråling, ville de ikke fortælle mig det. Jeg bemærkede, at de blev imponerede af de højspændingsledninger, der går lige over stedet. Man ved, andre UFO'er er blevet rapporteret nær højspændingsledninger. Det siges, at det er dér genstandene får deres energi fra. De bruger elektricitet - og omdanner den på en eller anden måde. Jeg tror, det var UFO'er, der forårsagede det elektricitets-blackout i de nordøstlige stater for nogle måneder siden.

Så vidt vi ved, er dette den eneste rapporterede landing i Georgia. Og hvad angår Charlotte, jeg ved, at min datter så noget. Ingen kan nogensinde få mig til at tro andet! Hendes far og jeg fulgte hende til Valdosta hver morgen derefter - indtil hun ændrede arbejdstid.

Jeg er så taknemmelig over, at den trailer kom, som den gjorde. Ellers kunne det barn have brækket halsen og være blevet dræbt, og ingen ville nogensinde have vidst, hvad der forårsagede det".

Da man spurgte Charlotte om, hvad hun så, svarede hun: „Jeg ved ikke, hvad jeg så, men ét ved jeg - jeg ønsker ikke at se det igen!"

FATE, juni 1967. / Mog.

Der var engang - et eventyr om en hest

Det er nu, som følge af en undersøgelse på stedet, foretaget af NICAPs Denver-afdeling under ledelse af Herb Roth, blevet fastslået, at den mærkelige historie om „hesten Snippy", der blev fundet død under påstået mystiske omstændigheder i nærheden af Alamosa, Colorado, hverken er noget UFO-tilfælde - og heller ikke specielt mystisk.

Sammenstykket tager historien sig således ud: Hesten forsvandt den 7. september fra Harry King's gård 20 miles nordøst for Alamosa. Det lemlæstede kadaver blev fundet den 9. september ca. 400 meter fra gårdbygningerne; der var ingen mærker på kroppen, men al huden og kødet var forsvundet fra hals og hovede. Gårdejeren King og hans slægtninge, Mr. og Mrs. Berle Lewis, undersøgte området den 10. september, og de fandt jorden omkring hesten fugtig, men iøvrigt uden spor eller mærker. Der var intet blod på jorden eler på liget.

Kødet endte i et meget jævnt snit rundt om halsen, og der hang en medicinsk duft i luften. Efter anbefaling fra Dr. James Craft, leder af afdelingen for Videnskab og Matematik ved det nærliggende Adams State College, tog familien Lewis igen den 16. september ud, sammen med andre, for at undersøge området. De fandt et sæt „udstødnings-lignende" sorte mærker på jorden, 100 meter fra hesten, og en lille stump kød med hestehår på midt inde i en busk. Mrs. Lewis prikkede hul i stumpen og fandt en lysegrøn pasta indeni. Hun fik noget af det på hånden, som kort tid senere begyndte at brænde (svie). Omhyggelig håndvask lettede på den brændende fornemmelse og den ledsagende rødmen.

Den 23. september kontrollerede Duane Martin sammen med US Forest Service liget og den omkringliggende jord med et instrument til måling af stråling, og de rapporterede at have

fundet betydeligt øget radioaktivitet i en afstand af omtrent to husblokke fra liget. Den mindskedes, når de nærmede sig hesten, og øgedes, når de gik væk fra den på den modsatte side.

Den 8. oktober foretog en ikke navngiven patolog obduktion af det månedgamle lig og meldte, at underliv, rygmarv og hjerneskal var fuldstændigt tomme, selv om der ikke var noget tegn på, at disse dele var blevet punkteret eller på anden måde åbnet forud for obduktionen. Patologen fortalte journalisterne, at hesten „bestemt ikke var blevet dræbt af lynet", selv om dette var de lokale myndigheders officielle konklusion. Roth lagde mærke til, at en del af dyrets kød så ud til at være blevet forvandlet til en slags gele-agtig masse.

Ifølge Roth, som ankom til „åstedet" inden patologen, havde rovdyr (predators) tilsyneladende gnavet i hestens bagende og blottet bughulen. Denne var tom og øjensynlig ædt (altså nok indmaden). Forlydender om, at dyret var blevet tømt for alt blod, var sandsynligvis baseret på en spekulativ antagelse hos Mrs. Berle Lewis, som blot „formodede", at blodet var blevet „tappet" på en eller anden mystisk måde. Ifølge Dr. Robert Adams, ekspert i „heste-sygdomme" ved Colorado State University's afdeling for Veterinær Medicin og Biomedicinske Videnskaber, der undersøgte liget, burde der under ingen omstændigheder være blod (tilbage) i hesten, når den havde været død i en måned. Han erklærede tillige, at „Snippy" formentlig døde som følge af en alvorlig bagbensinfektion.

De „udstødnings-lignende" mærker i jorden kan have været infektionsvædske (betændelse) fra dyret, da det forpint vandrede i rundkreds. En anden sagkyndig (egl. dannet) hypotese var, at en ell. anden fandt hesten døende og skar halsen over på den for at udfri den fra lidelser. Lugten af blod har derefter tiltrukket rovdyrene, hvilket så har resulteret i, at kødet på hovede, hals og underliv er blevet ædt op. Fjernskriverberetningerne om, at der ikke var nogen synlig adgang til bughulen, var ikke korrekte. Ydermere blev der, tæt ved liget, fundet et termometer af den type, der anvendes af dyrlæger, som om en eller anden havde plejet dyret i dets sidste timer.

Dr. Adams erklærede også, at han ikke opdagede noget usædvanligt eller sælsomt i forbindelse med „dødsfaldet". Omend patologens identitet stadig er uoplyst, talte Roth faktisk med én fra gruppen, som hævdede, at patologen ikke foretog nogen obduktion, men blot en foreløbig undersøgelse; og han kom ikke med nogen teori om, at hesten kunne være blevet dræbt af UFO-mandskab. Alle sådanne ideer kom åbenbart fra familierne King og Lewis.

Kort fortalt: Historier om, at „Snippy" blev dræbt af passagerer fra en flyvende tallerken, er helt uden baggrund.

UFO Investigator, okt. 67. / IOKj

Nu også tallerken-teknik i fly

Det er jo en kendt sag, at UFO'erne omgiver sig med et felt af ioniseret luft, hvilket bl. a. giver mindre luftmodstand og en laminar strømning omkring objektet. Samtidig undgår man den kraftige friktion mod luften og derved samtidig at objektet bliver opvarmet til høje varmegrader.

Dette princip er senere blevet anvendt i rumkapsler, idet man installerede en lille, men kraftig elektromagnet i kapslens varmeskjold. Under tilbagevenden til atmosfæren blev luften omkring varmeskjoldet ioniseret og til dels afbøjet med deraf følgende mindre temperaturforøgelse.

Nu meddeler flyfabrikken Northrop i USA, at laboratorieforsøg med at oplade luften ad elektrisk vej omkring et fly, der flyver med overlydshastighed, har vist sig yderst lovende. Luftmodstanden nedsættes, varmepåvirkningen bliver mindre, og den kraftige chokbølge, der er „kølvandet" fra sådant et fly, dæmpes betydeligt. Praktisk anvendelse af metoden ligger endnu langt ude i fremtiden.

Det, der sker, er, at luftmolekyler foran flyet vil blive ioniseret, sandsynligvis negativt, gennem en korona. Flyets næsesektion vil blive ladet med den samme negative spænding og derved danne et elektrostatisk kraftfelt, som vil frastøde eller ændre luftmolekylernes retning, eftersom flyet nærmer sig.

Til det første laboratoriearbejde har man til forsøgene benyttet væsker i stedet for luft, men

det giver samme resultat. Man har også nået at foretage indledende vindtunnelforsøg, som har fastslået, at korona-udladningen nemt spreder sig fremad uden svækkelse selv i en luftstrøm med tre gange lydens hastighed.

Hvis man benytter denne teknik, vil det være nødvendigt at isolere næsesektionen fra resten af flyet, da hele kroppen ellers ville blive elektrisk ladet. Overskudselektriciteten bliver, gennem en lille „gevækst" på flyet, ledet ud i slipstrømmen.

Medarbejdere ved Northrop påpeger, at der vil opstå kommunikationsproblemer i sådant et ladet fly, idet radiobølgerne ville have svært ved at trænge gennem den ioniserede luft. Imidlertid mener man, at man har mulighed for at bruge samme teknik, som rumfarten benytter, til at gennemtrænge plasmalaget omkring et rumfartøj under dets tilbagevenden til atmosfæren.

...Selv om der efter alt at dømme går endnu en del år, før denne teknik bliver anvendt praktisk, må man se i øjnene, at det bliver sværere og sværere at være ufolog. Hvordan skal man i farten skelne et fly med et glødende, ioniseret kraftfelt omkring sig fra en flyvende tallerken med et ditto...? *ej*

Angående UFO-detektorer

Der har i „Phénomenes Spatiaux" været en serie artikler af René Fouéré om dette emne (nr. 12 og 13, 1967). Forfatteren mener, at de magnetiske detektorer ikke er så pålidelige, og at de især er for ufølsomme. Med opstilling af formler og regnestykker viser han, at en flyvende tallerken, som befinder sig i en vis afstand, må, for at påvirke de kendte UFO-detektorer, være i besiddelse af et så stort magnetfelt, at det er utænkeligt, at et sådant findes eller kan fremkaldes kunstigt, selv af højere udviklede væsener (styrken af magnetfeltet aftager med afstanden i 3. potens). Han kommer med hypotesen om et koncentreret magnetfelt fra det flyvende tallerkener, en slags strålebundt, men det ville kun ramme et begrænset område af jordoverfladen.

Han begrunder sin tvivl om disse detektorers effektivitet med at sige, at det er meget sjældent, en detektorvarsling efterfølges af observationen af UFO'er, og selv kender han kun ganske få tilfælde, hvor der har været positivt resultat.

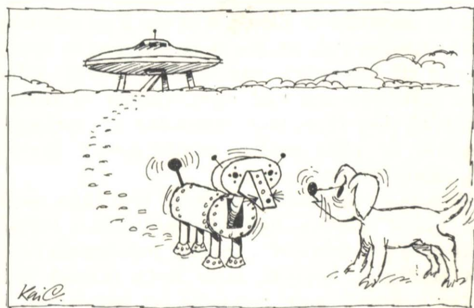
Videre skriver han, at deres følsomhed er ca. ¼ ørsted, medens magnetometre, som bruges i rumsonder, har en følsomhed af størrelsen gamma, d.v.s. ca. titusinde gange større end UFO-detektorer. Den høje pris forhindrer selvfølgelig amatører i at bygge dem, men hvis myndighederne og videnskaben arbejdede med problemet, var der mulighed for at tage sådanne instrumenter i brug, og ved brug af kommunikationssystemerne kunne man få en koordineret undersøgelse af et større område.

Så er der bare den skavank, at så følsomme instrumenter ville reagere på en bil, der kører forbi, eller en lommelygte, man tænder i nærheden.

Men så kommer han med en anden idé: brug af ultralyd-detektor. Efter studiet af mange rapporter har det vist sig, at observatørerne i mange tilfælde havde fået deres opmærksomhed tiltrukket, fordi dyr har været urolige, især hunde (han nævner flere eksempler). Teorien om ultralyd stemmer også overens med de rapporter, hvor folk har hørt lyde af en meget høj tone (frekvens) ved UFO'ers start efter en landing eller ved overflyvning.

Han mener, at dise detektorer, i højere grad end de magnetiske, kunne give oplysninger om UFO'ers nærværelse, og med større sikkerhed, men prisen bliver sikkert også høj.

Men det er en interessant idé, lad os se, om man hører mere til den. *Guy Markus.*

De små mænd - og damer

Forsøg på karakteristik af en ufonaut-race...

Iver O. Kjems.

Der er en kategori af UFO-rapporter, som vi nu i længere tid med fuldt overlæg er listet forsigtigt udenom, ligesom den berømte kat. Vi har haft vore grunde hertil, for når man bestræber sig på at holde arbejdet med UFO-NYT på et, videnskabeligt set, forsvarligt niveau, er det ikke særlig let at nærme sig emnet indenfor de givne rammer.

Men nu har en efterhånden anmassende mængde UFO-rapporter omtalt „små mænd". De virker på samme tid tiltrækkende (i betydningen: pirrende for nysgerrigheden) og frastødende (fordi det fremmedartede vel altid vækker ængstelse). Vi synes nok, de er spændende at læse om, men vi vil alligevel (- og sikkert bl. a. af ovennævnte følelsesmæssige årsag) være tilbøjelige til, på forhånd, at afvise denne form for rapporter som pure opspind. Der er da også mellem dem nogle, der virker fuldstændig vanvittige.

På den anden side er der efterhånden fremkommet *så* mange rapporter med *så* store ligheder i „person"-beskrivelsen, at vi ikke længere kan forsvare at fortie dem. Derfor har vi besluttet at præsentere en del af disse rapporter for læserne, og efterhånden, i numrene fremover, søge at drage paralleller og (varsomme) konklusioner. Det første indlæg i serien er hentet fra den store franske UFO-organisation, GEPA's tidsskrift, „Phénomènes Spatiaux", september 1967, og fortæller om:

De små syngende væsener i Arc-Sous-Cicon

af Joël Mesnard.

Dagen efter, hvad der blev kaldt „den tossede nat", mellem den 17. og 18. juli, spredte franske og schweiziske aviser, såvel som Radio-Luxembourg, nyheden om en ejendommelig hændelse, som fandt sted i Arc-sous-Cicon. I denne landsby i Doubs, med ca. 700 indbyggere, påstod nogle børn, hvoraf den ældste var Joëlle Ravier, 15 år og datter af landsbyens snedker, at have set nogle gådefulde væsener, som hurtigt blev betegnet som „Martianere".

Referaterne af denne sag var somme tider meget forskellige i de forskellige aviser. Snart havde „Martianerne" et hoved på størrelse med en kartoffel, og snart et hoved med formen af en kartoffel... hvilket jo er noget helt andet! Nogle oplysninger lod forstå, at Joëlle Ravier havde set fire eller tre personer, andre, at hun kun havde set én.

„L'Est Républicain", som fra den ene dag til den anden havde offentliggjort disse forskellige tal og understreget deres ulighed, lod forstå, at den unge piges sandfærdighed kunne være tvivlsom, og Charles Garreau, som havde haft kendskab til denne numeriske modsætning, skrev til os, at det sandsynligvis drejede sig om indbildning fra en for opfindsom yngling.

Da flere aviser havde skrevet, at Joëlle havde set disse „Martianere" tirsdag den 18., kunne nogle tro, at denne historie var opstået i hendes fantasi ved læsning i denne dags aviser af artikler, som omhandlede observationerne, som havde fundet sted naten før. Men denne hypoese er uholdbar. For, som det er bekræftet i „L'Est Républicain" fra d. 19. juli, „La Suisse" fra d. 20. juli og den direkte udsendelse over „Europe-Midi" d. 19. juli, så fandt hændelsen i Arc-sous-Cicon sted *om eftermiddagen mandag d. 17. juli,* altså *før* de omtalte observationer.

Man vil dog lægge mærke til, som Joëlle Ravier selv sagde det i udsendelsen i Radio-Europe nr. 1, at det var, da hun læste aviserne den 18., som omtalte de flyvende tallerkener, at hun blev tilskyndet til at anse den meget usædvanlige person, hun havde set dagen før, som ikke-jordisk.

Vi havde fået kendskab til flere artikler, som omhandlede sagen, og var ret tilbøjelige til at holde os til den samme slutning som Charles Garreau, da vor medarbejder og ven Joël Mesnard lod os vide, at han var taget til Arc-sous-Cicon, at han havde talt med Joëlle Ravier og de børn, hun ledsagede den dag, hændelsen skete, og at han på bånd havde optaget de vig-

tigste afsnit af sin samtale med den unge pige.

Joël Mesnard har derefter sendt os en meget oprigtig rapport - vi takker ham mange gange for det -, og vi kan bekræfte, at den stemmer overens med Joëlle Ravier's udtalelser, der er optaget på bånd, som vor medarbejder har sendt os, og som vi har kopieret (overspillet).

Efter ærligt at have fremlagt, hvad der er blevet sagt i pressen og i radioen om hændelsen i Arc-sous-Cicon, vil vi nu videregive denne rapport til vore læsere og lade dem selv danne sig en mening om sagen.

☆

Onsdag den 19. og torsdag den 20. juli 1967 havde pressen og radioen en oplysning, ifølge hvilken mærkelige små væsener skulle have været set i nærheden af en landsby i Doubs, af flere børn og en ung pige på 15 år, Joëlle Ravier.

Da flere detaljer fra observationen var forskellige fra den ene oplysningskilde til den anden, blev nyheden modtaget med en vis skepsis. Det ser ud, som om forskellene, man ser mellem de forskellige fortællinger, mere skyldes fejl i fortolkningen af Joëlle Ravier's udtalelser end (selv-) modsigelser fra hendes side.

I løbet af den undersøgelse, som fandt sted på stedet søndag den 23. juli, gav Joëlle Ravier en sammenhængende beskrivelse af forholdene og forklarede nogle punkter, som kunn se mistænkelige ud i de forskellige offentliggjorte beretninger.

Landsbyen Arc-sous-Cicon, omtrent 20 km fra Pontarlier, befinder sig i midten af en højslette med dale, omgivet af højder, som er beklædt med nåleskove. På næsten hele sletten græsser der kvæg.

Lidt efter kl. 15, mandag den 17, juli, forlod en gruppe børn landsbyen for at gå en tur i engene, hvor der er enkelte små træer, og som fører svagt nedad mod den granskov, som mod nord omgiver sletten. En pige på 5 år, Patricia Bépoix, som gik ca. 10 m foran sine kammerater, vendte pludseligt om, skrækslagen, og løb hjem til sine forældre så hurtigt, hun kunne. Tudende fortalte hun sin mor, at hun havde overrasket flere „små kinesere" siddende bag en tjørnebusk, og at den ene af dem havde rejst sig, tilsyneladende med den hensigt at få fat på hende.

Da så Joëlle Raviers' bror, ca. 10 år gammel, dét, han kalder en „røg", komme op fra en busk, og som han nærmest beskriver som en gullig og lodret lysstråle.

Nysgerrige efter Patricias fortælling, begav Joëlle Ravier og hendes veninde Marie-Reine Mairot sig på vej mod engen, hvor børnene befandt sig, en tre-fire hundrede meter fra bebyggelserne. Da de nåede stedet, opdagede de et mærkeligt lille væsen, som løb fra en busk til en anden, meget hurtigt, med en betydeligt hurtigere benbevægelse end et menneskes. Det underlige lille væsen, som så ud til at være ca. en meter høj, var sort og så ud til at være iklædt en slags jakke, som flagrede bag ham, da han løb. Han havde en fremstående mave, og, hvis hans ben syntes korte, kunne de unge piger ikke beskrive hans arme, da de ikke engang var sikre på, han havde nogen. De havde heller ikke kunnet skelne nogen enkeltheder i ansigtet.

Joëlle og Marie-Reine nærmede sig nu den tjørnebusk, hvor den lille „Martianer" var forsvundet, og kunne høre et besynderligt og syngende sprog. Grebet af skræk sluttede de sig hurtigt til de andre børn.

Joëlle Ravier nægter at have udtalt, at det lille væsen skulle have et hovede af form som en kartoffel. Hun har heller ikke prøvet på at forfølge det på cykel.

Da en journalist spurgte hende, om der var mange væsener, tænkte Joëlle på de „små kinesere", set af Patricia, og svarede: „tre eller fire", hvilket fik én avis til at skrive, at hun selv havde set tre „Martianere", og en anden, at hun havde set fire. I virkeligheden er den lille Patricia den eneste, der har set flere væsener, men hendes unge alder og den sindsbevægelse, hun havde været ude for, forhindrer, at man af hende kan forvente en særligt præcis beskrivelse.

Den 23. juli kunne man endnu, omkring den tjørnebusk, hvor det mærkelige væsen var forsvundet, se et dusin meget tydelige spor (pletter?), hvor græsset, som overalt andre steder var grønt, her var gult som halm, og tørt. Man kunne konstatere, at pletternes græs var lunt, når man rørte ved det, medens græsset rundt om var køligt. Pletterne afgav endnu en vis lugt.

Den korteste vej, som fører fra observationsstedet til skoven, går igennem en række buske og småtræer. På de ca. 4-500 m, som på denne måde førte til grantræerne, kunne man se seks andre pletter, stort set i lige linie, som altså syntes at afstikke et spor. Ingen andre steder omkring på engen kunne man finde lignende pletter.

Ifølge Joëlle Ravier's forældre, som har kendt

egnen længe, har disse pletter en fuldstændig usædvanlig karakter med græssets farve og konturernes skarphed, og man kan umuligt tillægge dem køernes urin, som kun gør græsset meget mindre brunt.

Joëlle Ravier, såvel som de andre vidner, synes at nyde alles agtelse og tillid i landsbyen. Deres historie kan ikke skyldes en eventuel psykose, skabt af de mange observationer natten mellem den 17. og 18., eftersom hændelsen i Arc-sous-Cicon fandt sted om eftermiddagen den 17.

Lad os bemærke, at ifølge „Le Parisien Libéré" fra den 20. juli 1967, observerede to astronomer fra observatoriet i Besancon, den 17. om aftenen, „et lysende objekt af cirkulær form, som efter at have holdt stille over horisonten i 30 sekunder, bevægede sig mod syd med meget stor hastighed, før det forsvandt".

Man kan til slut notere, at Arc-sous-Cicon kun befinder sig ca. 10 km fra stedet, hvor hr. Tyrode, nær Evillers, den 22. maj observerede en flyvende tallerken („Phénomenes Spatiaux" nr. 12, side 28 og 29).

Hændelsen i Arc-sous-Cicon resulterede i et interview af en reporter fra Radio-Luxembourg. Sokrates har sagt, at levende ord kunne forsvare sig, men ikke skrevne ord. Det er ligeså sandt med ord optaget på (magnet-)bånd. Under hele interviewet, som varede godt tyve minutter, blev der kun optaget og sendt nogle sætninger omhandlende de forskellige typer væsener, som har været set af vidner i forskellige lande, i nærheden af flyvende tallerkener, som var landet eller næsten landet. Da magnetbåndet ikke kunne svare, blev disse sætninger i vort fravær givet, i en håndevending og uden appelmulighed, af Lucien Barnier, som fik en alt for let sejr over det.

Presse-henvisninger: „L'Est Républician" fra 19.-7.-67; „L'Aurore", „L'Est Républician", „La Feuille d'Avis de Neuchatel", „France-Soir", „Ouest-France", „Le Parisien Libéré" og „La Suisse" fra 20.-7.-67.

Vor tak til vore korrespondenter hr. de Chambrier, Chazelas, Léger, Poncot, Van Rechem, Vuillequez og fru Saunier, for ikke at glemme Charles Garreau.

Phénomènes Spatiaux nr. 13, sept. 1967.
/ Guy Markus.

☆

Er der menneskelignende væsener i rummet?

Af pastor Guy J. Cyr, sergeant-major.

Ifølge en rapport i den svenske forsvarsstabs arkiver mødte Hans Gustafsson på 25 år og hans ven Stig Rydberg på 30 den 20. december 1958 adskillige 4 fod store amøbelignende (ameboid) væsener, der prøvede at trække dem ind i deres rumfartøj. En gruppe kvalificerede videnskabsmænd trak ved hjælp af hypnose-analyse en detailleret beretning om deres uhyggelige oplevelse ud af disse to unge mænd, og den stemmer overens med tidligere offentliggjorte beretninger, der er givet til journalister af de to vidner. Mærkeligt nok var der kun én uoverensstemmelse, og det var med hensyn til væsenernes skikkelse. Denne såkaldte 'uoverensstemmelse' er imidlertid kun tilsyneladende og ikke virkelig, for væsenerne skiftede hyppigt form, idet de frembragte fremspringende dele, og andre midlertidige vedhæng, der var nødvendige i øjeblikket for at gå, hoppe, gribe, presse, trække, skubbe etc. Mere forbavsende syntes det, at de kunne læse deres 'ofres' tanker, for de afparerede deres slag meget effektivt.

Idet jeg for argumentationens skyld antager, at historien er sand, vover jeg at sige, at væsenerne var ikke-jordiske; at det var væsener udsendt af besætningen; at hvis besætningen virkelig havde ønsket disse to unge mænd, ville de have fået dem, for de, der allerede har mulighed for, uden risiko at landsætte deres væsener på vor planet, må bestemt have metoder og midler til at fremkalde en slags midlertidig lammelse hos os, og derpå bære os bort uden kamp.

Derfor er det min mening, baseret på denne og snesevis af lignende beretninger, at tjenestegørende fra en verden, meget fremmed for os, hvorfra dette fartøj kom, simpelthen ønskede at fortælle os jordboer nogle få ting gennem Hans og Stig. Hvorfor talte de ikke? Hvis de

kom fra en planet uden luft, hvilket ikke er umuligt, ville de ikke let kunne transmittere tanker ved lydbølger, for de ville ikke have udviklet en hjerne for den slags kommunikation.

Væsener modtagelige for sanseindtryk, der var omgivet af et givet medium (luft, vand eller andre væsker), der forbinder dem med hinanden og med resten af stoffet i det, måtte, for at trives og overleve, udvikle et godt kommunikationssystem ved bølger, der kan frembringes og transporteres i pågældende medium. Derfor ville organismer, udstyret med forskellige sanser og levende i et næsten totalt vacuum fyldt med det illuderende stof, der kaldes „æter", idet de kæmpede for at overleve, formentlig i deres kroppe udvikle et naturligt kommunikationsystem, baseret på én eller flere slags bølger, der let går gennem pågældende medium: elektromagnetiske bølger som de infrarøde og ultraviolette stråler, radiobølger (gennem en laser), gammastråler, radarbølger, telepati-bølger og andre ekstra-sensoriske bølger (der går „udenom sanserne"), og endda gravitationsbølger. Uheldigvis er vores teknologi så primitiv, at den langt fra er tilfredsstillende udviklet til modtagelse af forståelige begreber via disse avancerede interplanetariske midler. Derfor må de ikke-jordiske (ud-)forskere i nogle tilfælde bruge de kanaler, vi bruger, når vi transmitterer begreber til dyr: følelse, lugt, lyd (uden ord) og syn.

For år tilbage, da jeg først læste om mærkelige væsener som dem, der er beskrevet ovenfor, troede også jeg ligesom alle andre, at de måtte stamme fra en eller anden planet uden for vort system, eller endog fra en anden galaxe. Imidlertid blev jeg gradvis ubøjeligt overbevist om, efter meget samvittighedsfuldt at have studeret ikke bare snesevis, men hundreder af artikler og skrifter om månens overflades natur, forfattet af videnskabsmænd, at 'vores' naturlige satellit er befolket med overmennesker, der har rejst i rumskibe i det mindste siden 1748. Beviset i den videnskabelige litteratur om dette emne er både rigeligt og varieret. Kort fortalt består dette bevis af tegn på intellektuel aktivitet: bogstaveligt talt af tusinder af karakteristiske træk, ved (måne-)overfladen, aktioner, reaktioner, farver, forandringer i farve, form og størrelse etc.; objekter, aeronautiske formationer og manøvrer deraf etc., der ikke kan forklares tilfredsstillende ved blinde, formålsløse kræfter, der måske nok har muskelkraft, men ikke hjerne.

Forfatteren har skrevet 116 sider om dette særlige emne, på hvilke han fremlagde argumenter for sin påstand om, at den såkaldte måne„skorpe" i virkeligheden er det trådformede, tæt strikkede mikrophyl-agtige løv af forskelligartet blomstrende flora, der bliver rakt op mod solen efter energi og mod rummet efter meteorit-kunstgødning og som et globalt, beskyttende tag for de sanse-væsener, der lever under det. Hans argumenter er baseret på det righoldige bevismateriale i ovennævnte litteratur, samt på telemetrien fra de forskellige månesonder. Mange af disse papirer blev publicerede, og nogle få dukkede op i „yderst respektable tidsskrifter" såsom Missiles & Rockets (Technology Week). Som følge heraf er mange af disse afhandlinger blevet læst af et anseligt antal videnskabsmænd. Skønt jeg ikke kan citere dem på nuværende tidspunkt, kan jeg i det mindste sige, at et allerede stort antal eksperter på dette område ikke mere siger, at mine betragtninger i sagen er generelt usandsynlige og vilde. Faktisk fortæller nogle af dem mig langt om længe under private samtaler, at de for mange år siden havde lignende eller endog identiske teorier, men manglede mod til at publicere dem.

Ved at antage, at intet materielt væsen kunne leve uden ilt og vand i en verden uden luft, således som Månen, ville organismerne dér være tvunget til at uddrage eller kunstigt fremstille disse 'essentielle' stoffer ud fra planetens skorpe. Fotosyntese-planter og -dyr gør det her på Jorden. Hvorfor ikke dér? Kængururotten, der trives i en ekstrem tør og varm region, producerer i sin mave ad kemisk vej ALT det vand, den behøver. Vi, de højere dyr, gør det samme septillioner af gange dagligt: hver gang vi ilter et glucosemolekyle. Men det er ikke nok til vort behov, som er meget stort, især da det er vor energikilde, og vi har endnu ikke udviklet et stadigt cirkulerende system. Med hensyn til ilt kan anaerobiske organismer ikke få det ved at spalte vand ved hjælp af lyset, som ovennævnte fotosyntese-organismer gør. Men de opnår samme livsvigtige element ved at spalte andre sammensatte stoffer. Og vi, menneskene, får vore forsyninger ved nøjagtig samme 'primitive' metode som dem: oxyhæmoglobin bæres til cellerne af de røde blodlegemer. Dér bliver det spaltet, og ilt bliver frigivet, så cellerne kan ånde.

Jeg siger ikke, at jordboere kunne bo på Månen, som de er nu. Imidlertid bruger videnskabsmænd millioner af dollars i et forsøg på at finde veje og metoder til at sterilisere et-

hvert redskab, vi vil landsætte på Månen, af frygt for, at vore mikroorganismer vil vokse dér, udvikle sig og forurene overfladen og forpurre vore forsøg på at udforske en jomfruelig verden. Derfor indrømmer de indirekte muligheden for, at vore egne livsformer, virkelig meget fremmede for miljøet, kunne overleve dér. Ydermere viser teorier, men også „spadsereture“ i rummet uden for rumkabinerne og eksperimenter foretaget i simulatorer, at vi, hvis vi fik de rigtige dragter og boliger, kunne leve dér ganske komfortabelt. Hvis vi gør det, afskaffer vi ikke nogle af naturlovene og skaber nye: vi prøver simpelthen at kontrollere deres anvendelse ved at tilpasse os selv og de ting, vi skal bruge, til den specielle biosfære. Det ser ud til, at ethvert levende, legemligt væsen er blevet udstyret med blandt andre dén evne i større eller mindre grad. Eksemplerne rundt om os, der beviser det, er både fantastiske og talrige.

Hvis der for millioner af år siden på 'vor' naturlige satellit var primitive arter, skulle de da ikke kunne tilpasse sig trin for trin til de gradvist ændrede omstændigheder? Hvorfor kunne de ikke ændre sig i takt hermed, og eventuelt udvikle sig til en eller anden intelligent form? Det er, hvad der skete hér. Hvorfor ikke dér?

Men først: er der noget bevis på, at der for lange tider siden var primitive arter på måneoverfladen? Det er der virkelig! Astronomisk set har Månen og Jorden meget fælles: de er naboer; de drejer sig rundt om et fælles centrum beliggende inde i Jorden således, at de danner et binært system, og den sekundære i dette system er meget stor i forhold til den primære, hvilket er usædvanligt i lignende systemer. Derfor anser mange eksperter dem for søsterplaneter. I hvert tilfælde har mange planetologer glimrende grunde til at tro, at også Månen for millioner af år siden havde en atmosfære; at den var identisk med eller meget lig den, Jorden havde, da livet begyndte sin bane; at nogle former for liv også må være opstået på Månen.

Ved for argumentationens skyld at antage, at der er planteliv på måneoverfladen og ved at betragte de fastlagte, fundamentale sandheder om livsforholdenes natur, kan vi let se, at hvad fotometri-teknikerne og andre specialister har opdaget angående de øverste lag, meget vel stemmer overens med det, de ville forvente angående struktur og udbredelse af planter dér.

Med hensyn til sansende individer er det meget utænkeligt, at de er lig os, hovedsagelig fordi deres graviationsfelt kun er 1/6g, og mange eksperimenter bekræfter teorien om, at organismer varierer i størrelse, form og andre ting, afhængigt af gravitationen. Derfor er man, når man OBJEKTIVT studerer alle de rapporter, der er givet i ufologiens historie, nødt til at komme til den konklusion, at et anseeligt antal ufonitter er blevet set; at der er en betydelig variation blandt dem i størrelse, form, farve, gangart og andre ting; at de snesevis af geometrisk formede måne-„begivenheder“, der i virkeligheden af forskellige astronomer er blevet beskrevet som manøvrerende nær overfladen, somme tider endog i aeronautiske formationer, i virkeligheden var rumskibe. Lignende „begivenheder“ blev observeret af sir William Herschel i året 1790. Idet vi formoder, at det var rumfartøjer, har vi gode grunde til at tro, at intelligensvæsenerne i dem har udforsket Jorden mange gange, og at de en gang imellem er blevet set tage prøver. Ifølge de beretninger, der er givet af øjenvidner, hoppede mange af disse væsener i stedet for at gå eller løbe. Forbavsende nok rapporterede nogle få eksperter for nylig på den 17. kongres for den internationale Aeronautiske Føderation, at ifølge deres beregninger ville det i en verden med svag graviation være bedre for astronauter at HOPPE i stedet for at gå. De amøbe-væsener, Hans og Stig berettede om, gjorde dette, for det er, hvad de gør i deres verden, og fordi de ikke er trænede til at gå. Yderligere havde ingen ansigtstræk, ører eller andre sanseorganer. De blev set fra mange vinkler og til tider kun en fod eller mindre borte fra fartøjets lys, således at deres farve (blålig) klart kunne ses. Og dog så øjenvidnerne ikke andet end en blød hud og ingen sanseorganer. De havde heller ikke nogen permanente extremiteter. Derfor havde deres kroppe i det mindste ikke udvendigt nogen permanente akser og derfor ingen symmetri undtagen midlertidigt. De beviste imidlertid til trods herfor, at de hele tiden var perfekt orienterede og hele tiden vidste, hvor de var i forhold til hinanden, til de to unge mænd og til deres fartøj etc. Derfor kom information fra og om deres omgivelser sandsynligvis til dem via bølger, der udbredes sfærisk. Men sandsynligvis er og var lydbølger meningsløse for dem. Hvordan kunne det så gå til, at de slap Hans, så snart Stig blæste i hornet? Højst sandsynligt opfangede en lydmodtager om bord lyden af hornet, der blev tolket af en eller anden slags computer-robotsystem. Derpå satte robotten

straks væsenerne i alarmberedskab via bølger, de er i stand til at modtage og tolke. Og nøjagtigt hvad slags bølger kunne det så være? Synligt lys giver en hel del informationer om objekter. Intet væsen kan imidlertid opnå sådanne informationer uden i det mindste at have ét udvendigt organ, såsom et øje med evnen for at modtage, filtrere, udvælge og focusere disse specifikke bølger. Dette gælder generelt med hensyn til alle bølger, der bringer information og går gennem et naturligt medium. Men disse væsener havde ingen øjne. Hvis de var fra Månen, og det tror jeg, de var, ville øjne være nytteløse for dem, fordi det må være mørkt for dem der, hvor de bor: under det trykke trampolin-agtige løv, der bliver holdt oppe af mægtige træstammer og grene.

Radio- og radarbølger og infrarøde stråler må sandsynligvis også stryges af listen over muligheder, fordi de også ville kræve udvendige og tillige store sanseorganer. (? o.a.) Desuden er der på Månen, hvor væsenerne lever, d.v.s. under den beskyttende „trampoluna“, mange forhindringer, der spreder og/eller absorberer vibrationer af denne art. Som følge heraf ville gensidig kommunikation ifølge dét system være næsten umuligt. Disse primitive væsener, der muligvis prøvede det for millioner af år siden, „fandt“ det ineffektivt, og således udøde de, hvis de ikke udviklede et system ad hoc. Det måtte være ét baseret på svingninger, der var i stand til let at trænge gennem vegetation, inclusive træ, uden at skade organismerne. Røntgen- og gammastråler og mange corpusculare bølger har en meget høj gennemtrængningsevne. Imidlertid er af ovenstående og andre årsager usandsynligt, at selenitterne (måneboerne) udviklede et naturligt kommunikationssystem efter disse retningslinier. Der er ingen grund til at tro, at stof (masse) dér er meget anderledes i *fysisk henseende,* og derfor ville disse svingninger, så gennemtrængende, som de er, give informationer angående det indre, den indre struktur og kemiske opbygning af væsener. Men hvad et sansende væsen generelt og først behøver at vide, er noget om det ydre af de objekter, han møder: farve, størrelse, bevægelse og de andre ydre aspekter ved objekter, således at han kan bruge dem eller undgå dem.

Måneboerne behøvede en bølge, der både er uskadelig og dog meget gennemtrængende. Der er mindst to, der kunne opfylde kravene: graviations- og ESP-bølgerne. Imidlertid ved ingen, efter hvad jeg ved, endnu eksperimentelt, hvorvidt den første kan bruges til kommunikation. Men ingen kan sige eller BEVISE, at de ikke kan. Eistein sagde, at de dybest set er det samme som elektromagnetiske bølger, og alle disse afslører meget om tings natur. Nogle bruges til kommunikation.

Efter denne udelukkelses-metode har vi én bølge tilbage: den, der bærer de forskellige ESP-budskaber (extrasensory perception) (modtagelse af bevidsthedsindtryk, der ikke foregår gennem de almindelige sanser. F. eks. telepati og clairvoyance (o.a.). Hvorvidt hypnose kommer ind under denne kategori af fænomener, er ikke væsentligt i denne argumentation. Et faktum er, at hypnotisøren til tider effektivt behersker „offeret“, når der absolut ikke er nogen sanse-forbindelse mellem de to. Ordren biver transmitteret fra den ene hjerne til den anden på afstande, der er fantastiske, næsten øjeblikkeligt, gennem en umådelig mængde tæt materiale. Nu siges æteren, dette postulerede, altgennemtrængende medium, at være meget tynd, absolut kontinuerlig, meget elastisk, extremt stiv og i stand til at transmittere tværgående bølger af forskellige typer; ellers ville den ikke gøre dét, den påstås at gøre. Derfor er det formentlig æteren, der danner broen mellem senderen og modtageren ved ikke-sanseafhængige bevidsthedsindtryk.

Telepati, der utvivlsomt er noget af det bedst kendte indenfor ESP, accepteres faktisk som et faktum af næsten alle. Hvad dets virkemåde end er, overføres et eller andet mentalt billede eller begreb fra én bevidsthed til en anden, og somme tider over meget store afstande, gennem tykke barrierer, inclusive jordens skorpe. Her må igen den type energi, der anvendes, være meget speciel, omend ikke nødvendigvis kraftig, for at kunne rejse så langt gennem så mange objekter, der er hæmmende og/eller absorberende for de former for energi, vi kender.

De, der studerer ufologi indgående, kender adskillige veldokumenterede sager, der viser, at ufonitterne, enten direkte gennem deres egen hjerne, eller gennem et eller andet instrument, er i stand til at modtage og transmittere tanker til os jordboere via et ell. andet ukendt medium.

Som konklusion; jeg er fuldt og fast overbevist om, at Månens såkaldte 'skorpe' i virkeligheden er en „trampoluna“, der faktisk er en global skov, under hvilken selenitterne lever: overmennesker, der er blandt de forskellige former for ikke-jordiske væsener, der udforsker vor verden. *Flying Saucer, aug. 1967. / Mog.*

1966 - et »tallerken-år«

Af George D. Fawcett.

(P.O. Box 298, DeLand, Florida 32720).

1966 beviste at være tallerken-året på mange måder, både internationalt, nationalt, udbredt og lokalt, fastslog en UFO-forsker og -undersøger i over 20 år fra Easton i Pennsylvania.

Flyvende tallerkener har endelig opnået en respekt, der ikke betvivles efter 20 år eller mere med gentagne tilsynekomster over hele verden. LIFE MAGAZINE brød endelig sin over 12 år lange tavshed ved at trykke bevis-materiale (i form af glimrende fotografier, både sort/hvide og i farver). LOOK, READERS DIGEST, POPULAR SCIENCE, TRUE og andre tidsskrifter deltog i paraden med seriøse tallerken-artikler.

CSB TV viede en hel time til dette fænomen med radiojournalist-veteranen Walter Cronkite som ordstyrer: „UFO... frænde, fjende eller fantasi?" Mange andre stationer fulgte efter, men ikke på så problematisk måde.

I dette område holdt Pennsylvanias og New Jerseys to-stats UFO-studiegruppe deres første årsdag den 25. april 1966.

Tre forfattere skrev tallerken-bøger, der blev best-sellers fra den ene dag til den anden. To avisfolk, Frank Edwards og John. G. Fuller, skrev henholdsvis: „Flying Saucers... Serious Business" og „Incident at Exeter". Fuller var 1931-kandidat fra Lafayette College i Easton. Den franske astronom og NASA-rådgiver Jacque Vallée skrev: „Anatomy of a Phenomenon".

Der blev fremsat i snesevis af falske forklaringer i forbindelse med tallerkener, og de includerede månestøv, sumpgas, Venus, natriumdampskyer og kuglelyn. Collegestudenter i Californien, Ohio, Maine, North Carolina og andre steder sendte balloner op med lys for at forøge forvirringen for øjenvidner og alvorlige forskere og undersøgere.

Bevis på tallerkencensur blev afsløret i 1966, da det blev røbet, at Air Force Direktivet 200-2 forbyder afsløringer af UFO-information, medmindre „det positivt er blevet identificeret som et velkendt objekt". Et supplerende stabschef-direktiv - JANAP 146-B - truer i henhold til spionageloven med forfølgelse af militært personel, kommercielle piloter og handelssøfolk, der diskuterer nogen observation offentligt.

Rapporter og tallerken-observationer og tallerkenlandinger (nogle af dem komplette med „ejere") blev så hyppige som den daglige vejrmelding, og den offentlige interesse begyndte at vokse med stormskridt, både her (USA) og i udlandet.

Da spændingen voksede, krævede lederen af Det Republikanske Hus, Gerald Ford fra Michigan, formelt en kongres-høring og undersøgelse af flyvende tallerkener. Han blev naturligvis støttet af marinemajor Donald E. Keyhoe, direktør for National Investigations Committee On Aerial Phenomena (NICAP) i Washington D.C. Fords krav blev imødekommet, da begrænset åbne kongres-høringer den 6. april blev afholdt af Armed Service Committee og Air Force-embedsmænd. Som følge af dette møde indgik luftvåbenet fornylig en kontraktlig aftale med Colorado Universitet om at undersøge flyvende tallerkener for 300.000 dollars i de kommende 18 måneder.

I mellemtiden afslørede Arthur Godfrey, Sammy Davis, Stuart Whitman og Johnny Carson deres UFO-oplevelser for tilhørere fra hele nationen.

Og netop som radarsporinger, baggrundsstråling, forøget ud over det normale, og fotografier og film af tallerkenerne begyndte at indicere et virkeligt fænomen hinsides skyggen af en „rimelig tvivl", afslørede George Gallup-undersøgelsen, at 95 pct. af amerikanerne er bekendte med fænomenet (begrebet) de flyvende tallerkener (kun 86 pct. har nogen sinde hørt om Lyndon B. Johnson), og ikke mindre end 5 millioner amerikanere erklærer at have set flyvende tallerkener.

Adskillige bemærkelsesværdige løgnere blev opdaget i 1966: astronaut Walter M. Schirra Jr. sagde, „at hverken han eller nogen anden pilot, han kender, nogen sinde har set en flyvende tallerken" (i modsætning til optegnede observationer af mange af hans astronaut-venner: Cooper, McDivitt, White og Borman. McDivitt fik fotografier af én over Hawaii. Sir Bernard Lovell, direktør for Jordrell Bank observatoriet i England, sagde i Massachusetts, at tallerkener „var utroligt nonsens"*), og i Californien, at tallerkener „var et specielt amerikansk fæno-

men". (På en tid, hvor over 451 personer i Warminister i England rapporterede, at de ikke alene havde *set* en, men også fotograferet én ved adskillige lejligheder). Nyhedsjournalist Walter Cronkite erklærede ved CBS TV's UFO-program, „at der ikke havde været nogen radarsporinger eller fotografier af flyvende tallerkener". (Dr. J. Allen Hynek, chefrådgiver for luftvåbenet i UFO-spørgsmål, har for nylig fastslået, at luftvåbenrapporter includerer både uforklarede UFO-fotos og radarsporinger).

Hynek, der nu indser sin „sumpgas"-dårskab, fastslår, at „ingen sand videnskabelig undersøgelse af UFO-fænomenet er nogen sinde blevet foretaget til trods for den store mængde hårde data". (Se også UFO-NYT nov./dec. 1967).

Dr. I. M. Levitt, direktør for Fols Planetarium i Philadelphia, sagde: „han troede på UFO'er, men mente, luftvåbenet skulle stoppe sin undersøgelse af dem".

Det er blevet erfaret, fra forskellige pålidelige kilder, at nylige bølger af flyvende tallerkener over Rusland har forårsaget en religiøs vækkelse dér. Efter i årevis at have fortalt, at tallerkenerne ikke eksisterer, har de nylige observationer, kombineret med frygten for det ukendte, resulteret i mange menneskers tilbagevenden til Kirken i Rusland, hvilket er nøjagtigt, hvad deres regering absolut ikke ønskede. Her i landet har tilsynekomsten af flyvende tallerkener fået skylden for de mange mørklægninger (strømafbrydelser). Skønt dette endnu ikke er blevet bevist, er det et kendt faktum, at der er sket mange mørklægninger her og i udlandet under ensartede omstændigheder i de foregående år.

Repræsentanter i Argentina, Canada og England anmodede om nye undersøgelser af flyvende tallerkener i 1966, men hvad der skete efter disse anmodninger, er endnu ukendt. Chile og U.S.A. kom med samme anmodninger.

Colman Von Keviczky fra De Forenede Nationers kontor for offentlig information, foreslog i en note til U Thant, at et særligt departement skulle oprettes af FN for at undersøge UFO-beretninger fra hele verden, og yderligere, at FN var den eneste autoriserede gruppe, der åbent kunne kontakte deres besætninger. På samme tid afslørede Knut Hammerskjold, nevø til den tidligere generalsekretær i De Forenede Nationer, under en ellers rutinemæssig tale ved en sammenkomst i Aviation-Space Writers Association i New York, at „han tror, flyvende tallerkener eksisterer og kommer fra det ydre rum".

Derpå indrømmede luftvåbnet, at de i 1960 afprøvede en AVCO-tallerken (der benyttede luftdyser) i Canada, og at den brød sammen, efter at de amerikanske skatteydere havde investeret over 14 millioner dollars i dens udvikling. Skatteyderne fandt nu ud af, efter at have investeret millioner af dollars for at undersøge tallerkener, at også vor regering, som andre, arbejdede hårdt for at prøve at kopiere dem. Uden at kende dette motiv havde borgmester Barry Ivers fra Brewer i New Hampshire rejst et skilt i byen, hvor der stod: „Velkommen, UFO'er. Landingsplads til rådighed". Dette forspil blev hurtigt efterfulgt af tre tallerkener, der forfulgte Florida-guvernør Haydon Burns' privatflyver, 6.000 fod (1800 meter) over Ocala, mens han fløj gennem staten under en politisk kampagne.

Tallerkenkongresser og -forsamlinger blev i 1966 afholdt i Missouri, Utah, Californien, Arizona og Ohio og samlede et stort antal deltagere.

Ting, der kom til almindeligt kendskab i 1966, var luftvåbenets efterretningstjenestes Manual 200-3, kapitel 9, side 3, fra september 1953. Den viste en officiel illustration af en flyvende skive (eller ‚flyvende tallerken"), DER ALDRIG FØR VAR BLEVET OFFENTLIGGJORT. Dette blev efterfulgt af tegningerne fra 1958 af to typer uidentificerede flyvende objekter, der var illustreret og fra Marineministeriet godkendt til anbringelse i radiorum og på broen på alle skibe. Dette dokument blev benævnt OPNAV 94-P-3B, og fortalte, hvad der skulle rapporteres over MERINT RADIOTELEGRAPH PROCEDURE med henblik på hurtig varsling til forsvaret af det amerikanske kontinent. Og det endelige dokument, ét, der røbede en ændring i manges indstilling til tallerkenerne, var ordren af den 24. december 1959, udgivet af generalinspektøren for luftvåbenet til alle luftbase-kommandanter på De Forenede Staters kontinent. Den blev udsendt til alle luftvåbenfunktioner og træningskommandoer og blev benævnt „UFOs...Serious Business".

Og skønt det ikke kunne bevises, fortsatte rygter med at eksistere og blev spredt vidt om, at ikke-jordiske tallerkener var styrtet ned og var taget, sammen med deres piloter, for mange år siden i U.S.A., Mexico, Norge, England og andre steder.

Tidsskriftet LOOK bragte i sine 4. okt. og 18. okt.-udgaver en serie artikler benævnt: „Om bord i en flyvende tallerken", og fortalte histo-

rien om Barney og Betty Hill, der var blevet fanget i New Hampshire i 1961 og undersøgt fysisk af menneskelignende væsener. Det lød for mange som et „APOLLO PROJEKT“ med modsat fortegn.

En long-playing plade om UFO'er, produceret af Century Records i Seattle i staten Washington, var på markedet og blev benævnt „File 733-UFO“. En kontakt-orienteret dokumentarfarvefilm ved navn „Phenomena 7.7“ blev produceret i Californien på omkring samme tid. I vidt omfang dansede Amerikas teenagers til „Blues of UFOs“ og „Hey, Mr. Spaceman!“

Idet Fawcett følte, at „flyvende tallerkener, små mænd og strålegeværer“ var lige så virkelige som „Projekt Gemini“, astronauterne og laser-tråler“, spåede han, „at en stor bølge af flyvende tallerken-observationer ville dukke op i december og i løbet af foråret 1967. Han følte, at flere store mørklægninger og elektricitetssammenbrud snart ville forekomme i forbindelse med UFO'erne, og at „flyvende tallerkener“ før eller senere ville blive et hovedpunkt på Forenede Nationers dagsorden. Flyvende tallerkener, forfægtede han, var en alvorlig affære, og fortjente en nøgtern videnskabelig undersøgelse i verdensomspændende målestok.

Der er blevet givet tallerkener frit spil i 1966 i alle nyhedsmedierne... TV, radio, tidsskrifter, bøger, aviser, film og endda ned til de daglige tegneserier.

Måske er de mest forbavsende af de mange forskellige rapporter kommet fra lokale politimænd og stats-patruljebetjente fra over et dusin stater. Nogle af disse omfattede bil-jagter og observationer under trætophøjde.

Et omhyggeligt studie af mønstre afslører, at 1966 fortsatte tendensen til det store antal af „tallerkenlandinger“ og „tallerkenindehavere“, der blev rapporteret over hele verden siden 1964. Et totalt antal på over 125 landinger er blevet rapporteret fra alle dele af kloden siden 1964, med 41 i 1964, 43 i 1965 og 41 indtil dato i 1966. Og denne liste er langtfra komplet med 85 landinger rapporteret fra Amerika og 40 landings-rapporter fra udlandet.

Hvad angår „de små menneskelignende ejere“ blev 30 af dem observeret i samme tidsrum, med 19 møder i U.S.A. og 11 i andre lande. 7 møder blev rapporteret i 1964, 16 i 1965 og 7 indtil dato i 1966. Det seneste, i Pennsylvanien, fandt sted ved Erie, Pennsylvanien den 31. juli.

Personer, der ønsker en kopi af høringer om „Uinditificerede Flyvende Objekter“, ledet af Commitee On Armed Services fra Repræsentanternes Hus, der blev afholdt den 5. april 1966, kan få en kopi ved at bestille Number 55 fra U.S. Government Printing Office i Washington, D.C.

Den 1. december meddelte Amerikanske Rumsporings Systemer endelig, at de havde sporet tre „uidentificerede flyvende objekter“ på deres radarskærme siden 1958. Enhver ufolog, der bare er en smule bevendt, kendte til disse objekter så langt tilbage som tidligt i 1959. Disse objekter er forblevet „ukendte“ selv op til dato, og intet land har været i stand til at finde en forklaring på dem.

Ved Cocoa Beach indviede Florida Chamber of Commerce i juni en 300×1.000 fods (90×300 m) UFO-landingsstation ved Fischer Park, idet de forventede, at dette måske ville blive det første landingssted for UFO'er fra det ydre rum. Joe Morgan, præsident for handelskammeret, sagde, at i tilfælde af, at et UFO landede på stationen, ville han lede en velkomst-komité. En uge før dette udgav William Von Horn, direktør for Hillsdale amts civilforsvar, en 24 siders rapport, der drog en luftvåben-forskers konklusion om, at „sumpgas“ var skyld i UFO-observationer dér i marts, i tvivl. Han sagde, at optegnelserne viser, at det var for blæsende og for koldt til, at „sumpgas“ kunne dannes, at øjenvidnerne var bekendt med dette fænomen, og at mærker og baggrundsstråling ud over det normale blev fundet i det område, hvor UFO'et landede.

I de senere uger har luftvåbenet igen prøvet at berolige offentligheden med latterlige forklaringer på UFO-observationer, hvilket nu kan føjes til den liste, der er nævnt tidligere i dette skift. Føj til listen: balloner til måling af kosmisk stråling, og stjerner, og vær forberedt på at høre flere sådanne idéer før 1967 kommer.

UFO-fotografier og -film og radarsporinger og observationer af videnskabeligt personel er blevet rapporteret i stort antal i de senere måneder over hele verden. Både fotografierne og radarsporingerne fra militært personel er blevet „hemmelige“ oplysninger i henhold til Air Force Policy 200-2 og kan ikke under nogen omstændigheder frigives til offentligheden.

Den 4. april... Charles Cozen på 13 år, en dreng fra bjergene nær Hamilton i Canada, rapporterede, at han blev forbrændt på hånden ved at røre „antennen“ på et let glødende „flyvende skib“, der var et ud af mange, der landede i hans hjemby.

Den 18. april... En 50 til 60 fod (15-18 meter) lang flyvende tallerken landede på en indkør-

selsvej til et hjem i Conway i New Hampshire. Herman Brafill sagde, at han blev vækket af en skarp trykbølge, efterfulgt af en lyd som fra en sneplov. Da han stod op, så han et mægtigt projektil-/ (kugle-)formet objekt, der „glitrede som guld", med et grønligt understel, og bevægede sig mod øst over trætoppene. Senere på morgenen fandt han et mærkeligt slagge-lignende materiale på indkørselen, hvilket han overgav til undersøgelse hos myndighederne.

Den 19. juli... Gemini 10-astronauterne John Young og Michael Collins så to UFO'er under deres første omflyvning. Pentagon måtte indrømme, at ingen identifikation af de mystiske himmelobjekter var mulig. Således gjorde disse to astronauter, sammen med andre astronauter, X-15 piloter og astronomer, deres UFO-observationer kendt for offentligheden.

Den 24. juni... Lige inden ovennævnte møde rapporterede patruljebetjent William L. Stevens fra Richmond-politistyrken i Virginia, at han havde set, rapporteret og i et langt stykke tid forfulgt et stort „zeppelin"-lignende objekt med grønne og gule lys rundt om yderkanten. Han beregnede, at objektet var 300 fod (90 meter) over jorden, og at dets størrelse var omkring 125 fod (37,5 meter) i længden, og dets farve syntes at være „snavset grå".

Den 16. august... Ved Flying Cloud Lufthavn i Eden Prairie i Minnesota rapporterede adskillige piloter et „objekt", der gik ned på den øst-vest-gående start- og landingsbane, derpå speedede op og forsvandt.

Den 22. august... Ved Easton i Pennsylvanien rapporterede Mrs. W. Steward Huges og familien, sammen med adskillige naboer, et objekt ligesom „en stor halv grapefrugt med en kuppel i bunden, der var omgivet af en fin tåge". De sagde, at objektet manøvrerede i området i ca. ti minutter og derpå fløj af sted lige op over Lafayette College's fodboldbane, idet det forsvandt i løbet af sekunder.

Den 27. august... Mange vidner betragtede et objekt, der skiftede form, idet det fløj over Schwarzwald i Tyskland. Objektet var omgivet af et „bælte af lys". To amerikanske F-102 jetpiloter gik på vingerne fra Ramstein Luftbasen, og de prøvede at fange objektet, men det var for højt oppe til, at de kunne nå det. Observatoriet i Stuttgart sagde, at objektet var mellem 20.000 og 25.000 fod (6000-7500 meter) (over jorden?)

Den 13. september... Kl. 7,30 om morgenen så Randy Rotenberger, en dreng fra en farm nær Gwinner i Nord Dakota, et mærkeligt objekt lande nær hans hjem. Objektet syntes at være metallisk, og var udformet ligesom to skåle, der var fæstnet til hinanden kant mod kant. To røde og et grønt lys var placeret langs midten, og objektet hvilede på tre „ben". Han gættede på, at objektet var rundt regnet 8 til 10 fod (2,4-3 m) tykt, og omkring halvanden gang så bredt som en Caddilac er lang (7,5-9 meter o.a.). Han betragtede objektet i ca. et minut, derpå tog det bort med en summende lyd og var fuldstændig ude af syne indenfor fire sekunder.

Nogle af de udtalelser, der kom for nylig fra top-rådgiveren for luftvåbenets „Projekt Blue Book" (UFO-hovedkvarteret i Ohio) er mildt sagt ret forbløffende. Dr. J. Allen Hynek, chefrådgiver i UFO-spørgsmål for luftvåbenet, har afsløret et „mønster fundet i talrige observationer, har indrømmet eksistensen af uforklarede UFO-fotos og radarsporinger, og anmodede om, at man gøre en ende på latterliggørelse af troværdige vidner". En prøve på hans udtalelser følger: (1) „Det er utvetydig usandhed at sige, at UFO'er aldrig bliver rapporteret af videnskabeligt skolede folk. Nogle af de bedste og mest sammenhængende rapporter kommer fra sådanne vidner". (2) „Luftvåbenrapporterne includerer uforklarede UFO-fotos og radarsporinger". (3) „Jeg har i mine kartoteker hundreder af „hovedbrud". De virkelig forvirrende rapporter kommer fra troværdige, stabile, uddannede mennesker, der almindeligvis anser sådanne rapporter for vås, indtil de bliver rystede over deres egne oplevelser. Meget få rapporter er fra skøre mennesker, eller mennesker med en lav intelligenskvotient". (4) „I de sidste to år har UFO-observationer nået nye højder. Enhver bølge af observationer føjer nyt til den ophobning af rapporter, der unddrager sig analyser ved hjælp af nuværende angrebsmetoder". (5) „Ingen sand videnskabelig undersøgelse af UFO-fænomenet er nogen sinde blevet foretaget, til trods for den store mængde hårde data". (6) „Jeg er ved at nå til det punkt, hvor jeg kunne tænke mig at sige: 'Lad os pakke sammen eller holde kæft'. I stedet for at lade UFO være synonym for 'tåbe' og 'latterliggørelse', lad os da gøre det videnskabeligt respektabelt". (7) „Så længe der eksisterer UFO'er, må deres oprindelse forblive et åbent spørgsmål". (Se også UFO-NYT, nov.-dec. 1967. red.)

En top-videnskabsmand fra Arizona Universitet og senior-fysiker ved Institute of Atmospheric Physics, James McDonald, fortalte for nylig mere end 200 fakultetsmedlemmer og studenter fra U.S.A., at Uidentificerede Flyvende

Objekter højst sandsynligt er ikke-jordiske sonder. Mens McDonald studerede UFO-rapporter på Wright-Patterson Luftbasen (hjemstedet for Projekt Blue Book), opdagede han en rapport, benævnt Robertson-Rapporten, der blev fuldendt i 1953. Den viste, at U.S.A.s CIA havde beordret luftvåbenet til at „pille historier om UFO'er ned af piedestalen"; den var signeret af en CIA-agent ved navn Philip G. Strong, og blev udsendt, fordi sådanne UFO-rapporter blokerede efterretningsvæsenets kanaler. McDonald erklærede yderligere, at Air Force Regulation 200-2 gør det til en forbrydelse, der kan straffes med op til ti års fængsel og 10.000 dollars bøde, for enhver luftbaseansat at give sådan information fra sig. (Se også McDonalds UFO-bog).

Der har for nylig været en 12 måneders belejring med koncentrerede UFO-observationer over Wanaque Reservoir i New Jersey, og et 21 måneders udbrud af lignende sammentræf rapporteret fra Warminster i England. Begge disse gentagne bølger af „tallerkener" fortsætter stadig.

I mange dele af verden opgav Folk udendørs overnatninger af hensyn til UFO-oplevelser, der skræmte dem meget. På nuværende tid bliver mange mennesker i mange dele af landet (selv ved Homer Forskningslaboratoriet i Betlehem i Pennsylvanien) oppe til sent om natten i håbet om at se et UFO lande for øjnene af dem. Det samme kan også siges om Wanaque og Warminster. På den anden side har nogle mennesker i andre dele af verden forladt deres hjem og flyttet et andet sted hen (netop) på grund af hyppige „tallerken"-observationer. Nogle mennesker i andre områder er bange for at køre ud i deres bil efter mørkets frembrud, på grund af mærkelige objekter på himlen, der følger deres biler og endda somme tider lander nær forskellige landeveje. UFO-problemet er sammensat og alvorligt.

Mel Noel fra Hollywood i Californien, californisk kommerciel flyverpilot og tidligere luftvåbenpilot, der, da han var tjenstgørende i luftvåbenet, var blevet tilknyttet en gruppe på fire F-86 jetmaskiner, der skulle jage og fotografere UFO'er, meddelte for nylig, at de havde været i stand til at tage billeder, tusinder af optagelser, men havde aldrig fået lov til at se resultaterne. Noel siger, at efter at være løst fra luftvåbnet forblev han tavs under den 10 års begrænsningslov, der udløb (for ham) for nylig, og har holdt forelæsninger om UFO'er siden 1965.

Observationer af flyvende tallerkener synes ikke alene at dukke op i perioder på 26 måneder, men også hvert 5. og hvert 10. år... således som det er blevet rapporteret i 1947, 1952, 1957, 1962, og det ser ud til, at også 1967 vil blive endnu et stort år. I virkeligheden „er det min tro, baseret på 20 års studier af UFO-fænomenet, at en ny bølge af observationer vil starte i december 1966 og løbe til og med juli 1967, og at hvis antallet af landinger fortsætter med nuværende fart, vil en åben „kontakt" med ikke-jordiske væsener forekomme i 1967".

„Det er også min faste overbevisning, at disse mange uidentificerede flyvende objekter og deres „ejere", der er rapporteret over hele verden i de sidste 20 år og mere, burde ofres den yderste opmærksomhed fra De Forenede Nationer ved en verdensomspændende undersøgelse af disse fænomener".

Flyvende tallerkener er et meget sammensat problem, og ét, der må løses snarest muligt. Det er et følelsesmæssigt, militært, politisk, videnskabeligt, socialt og åndeligt problem, og som sådan en udfordring til videnskab, religion og samfund i international målestok.

Lad os se på „landingerne" i 1966 og sende et hurtigt øjekast til tallerken-„ejerne". Indtil den 6. november 1966 har der været over 44 landinger rapporteret over hele verden med kun 9 af disse landinger fra andre lande. „Ejere" er blevet rapporteret i 10 af disse tilfælde, uden nogen rapporter fra udlandet med „ejere". Fire af „landingerne" skete i Canada, så for størsteparten (i det mindste ifølge mine optegnelser) var 39 ud af 44 landinger koncentreret i Nord-Amerika og kun 5 fra andre lande.

Jeg føler, at „trætophøjde"- og „landings"-rapporterne burde studeres omhyggeligt af videnskabsmænd, for det er ikke sandsynligt, at disse forvirrende sager er noget som helst andet end „hjemsøgelser" fra hinsides vor planet. Og ikke skyer, meteorer, sumpgas, planeter, kuglelyn, månestøv eller natrium dampskyer eller reflektioner... end ikke af (i) det såkaldt „utrænede øje".

Lad os se på 1966-landingerne til dato med nu 46 sådanne rapporter i mine kartoteker, 11 oversøs fra. Symbolet (0) vil angive dem, der er med observerede „ejere".

I januar blev sådanne tilsynekomster rapporteret fra South Hayward i Californien, fra Georgetown i Alabama, fra Tully i Australien. Februar bragte lignende begivenheder fra Madrid i Spanien og Little Hulton i England. Marts var en stor måned for „tallerkener på jorden", eftersom observationer blev rapporte-

ret fra Brisbane i Australien, fra Harrow i Ontario, Canada, fra Dexter i Michigan, fra Ann Arbor i Michigan, fra Hillsdale i Michigan, fra Bangor i Maine, fra Temple i Oklahoma (0), fra Cook i Minnesota, fra Wichita i Kansas, fra Hamilton i Ontario i Canada, fra Pecos i Texas (0), fra Pioneer Mountain i Oregon (0), fra San Francisco i Californien (0) og fra Alden i New York.

Møder i april blev rapporteret fra Dearborn i Michigan, fra Liberty i Kansas (0), fra Denver i Colorado (0), fra Mansfield i Ohio (0), fra Alanson i Michigan, fra Lancaster i Ohio, fra Lawrenceville i Ohio, fra Yorktown i Iowa, fra Stonington i Michigan, fra Conway i New Hampshire, fra Denver i Colorado (0) og fra Dorchester i Massachusetts.

Majrapporter om landinger kom kun fra Sault St. Marie i Ontario i Canada.

Juni var rolig, men juli bragte en ny sværm af „objekter på jorden" fra Erie i Pennsylvanien (0), fra Haverhill i Massachusetts (0) og fra Mud Fork i West Virginia.

Augustrapporter af lignende art kom fra Eden Prairie i Minnesota (0), fra Roxana i Delaware, fra Anita i Iowa og fra West Deer Township i Pennsylvanien. Septemberlandinger blev rapporteret fra Gwinner i North Dakota og fra Glines i Utah (0). Sene rapporter, fra Ovalle i Chile den 31. juli; fra Tanchachin i Mexico den 7. august og fra Parkensburg i West Virginia (0) den 2. november, er lige blevet bragt til mit kendskab.

Af de 11 „ejere", der blev observeret nær eller i tallerkenerne, syntes de fleste af dem at være menneskelignende af udseende, og syntes at være interesseret i at samle prøver af flora og fauna op og betragte maskiner og biler i arbejde, såvel som at overvåge vand- og elektricitetsforsyning, gårde og afgrøder. De fleste af disse rapporter dækkede observationer af væsener klædt i noget, der lignede rumdragter og dykker-hjelme, skønt der var adskillige undtagelser fra denne regel. Nogle af øjenvidnerne rapporterede, at de modtog besked fra disse væsener, eller at de var ude af stand til at forstå, hvad der blev sagt. Nogle af de menneskelignende væsener syntes at have vanskeligt ved at trække vejret i vores atmosfære. I hvert tilfælde må videnskabsmænd prøve at finde forklaringer på disse landede tallerkener og deres „ejere" ved første lejlighed. Fjendtlighed kunne blive resultatet, hvis folk fortsætter med at skyde på disse mystiske gæster.

Et nyt dokument i en serie kaldet „Uidentificerede Flyvende Objekter" kan nu fås af interesserede fra Sarah Hunt ved Room 4A-120, Pentagon, Washington 25, D.C. Dette dokument er No. SP-109 og er benævnt „Facts About Unidentified Flying Objekts". Det er en 50 siders brochure fra „The Library of Congress Legislative Reference Service", og hælder mod (U.S.)-luftvåbenets negative synspunkt om UFO identifikation.

En ejer af et drive-in biografteater i Akron i Ohio har ryddet et stykke af sin ejendom til landingsplads for piloter i flyvende tallerkener. Han har foretaget adskillige UFO-observationer dér i de sidste få år og tror fuldt og fast på dem.

Desuden har en radiostation i Little Rock i Arkansas stillet fri „ætertid" til rådighed for „passagerer" i ethvert UFO. Tiden kan bruges af disse „passagerer" til at lufte deres syn på ethvert emne, inden for rimelighedens grænser, og enhver lytter, der havde indvendinger mod synspunkterne, ville få sendetid at svare i.

Den 17. august blev to teknikere, Miguel Jose Viana og Manuel Pereira da Cruz, fundet døde på en skråning nær Rio de Janeiro i Brazilien, efter at en kvinde, der boede i nærheden, havde fortalt politiet, at hun havde set et lysende objekt lande i nærheden.

Den 19. august rapporterede fire drenge i East Liverpool i Ohio, at et stort UFO havde svævet nær dem, da de havde sovet udendørs. De fire løb rædselsslagne til deres hjem, men én dreng blev udenfor for at kigge i nogle få sekunder længere. Da han gjorde det, blev han ramt på siden af hovedet af en „lysstråle", som han sagde kom inde fra en dør, der pludselig åbnedes i bunden af fartøjet. Som resultat af at være blevet ramt af denne stråle blev hans hørelse svækket i en lang periode, før den vendte tilbage til det normale.

De fleste mennesker, der i de sidste 20 år er kommet for tæt på tallerkenerne, enten på jorden eller over hovedet på dem, har rapporteret følgende dokumenterede fysiologiske virkninger: varmeforbrændinger, midlertidige lammelser, elektriske chock, søvnighed, hukommelsestab, tåget syn, tab af evnen til at svælge rigtigt eller at høre rigtigt, og besvimelser. Et ord til de kloge burde være tilstrækkeligt, og desuden er der ingen, der bryder sig om en død helt. Overlad disse problemer til politiet, militæret og videnskabsmændene, og lad „godt nok" ligge i stedet for at nærme jer disse mystiske objekter.

Den 30. oktober var anden nat i træk, at

UFO'er blev rapporteret på det østlige Long Island i nærheden af Patchogue. Mange af objekterne svævede i trætophøjde, var flerfarvede og udsendte skrigende støj. Adskillige hundrede personer, inclusive politibetjente, sagde, at de så UFO'erne, af hvilke ét blev fotograferet. Fotoet viste et klartlysende, stjernelignende objekt på den mørke himmel. Nogle af objekterne havde røde og grønne lys, var kun ca. 200 fod over jorden og var cylindriske i formen.

Den 28. oktober 1966-udgaven af LIFE MAGAZINE bød på et farvebillede af et top-formet UFO, der blev taget af en amer. embedsmand, mens han opholdt sig i Brazilien. Dets støj trak et stort antal personer tæt hen til det areal, hvor de så objektet lande og flyve bort igen.

Magazinet LOOK er i færd med at lave adskilligt flere UFO-artikler, eftersom de har forøget dets oplag og antallet af abonnenter. SATURDAY EVENING POST og PLAYBOY magazinerne vil begge byde på historier om UFO'er i den nærmeste fremtid, med meget af deres information fra APRO- og NICAP-kartotekerne, så de personer, der er interesserede, bør være på udkig efter dem.

Den 12. august undersøgte luftvåbenet rapporter om UFO'er, der over forstaden til Turramurra i Australien var dukket op om natten i adskillige måneder. Beboerne siger, at et stort strålende objekt (rundt) langsomt har bevæget sig over deres huse, idet det har afgivet en snurrende lyd. De rapporterede, at skinnende guldlys glimtede fra objektet, idet det lavede et rodet mønster.

Forskningsorganisationen for luft-fænomener i Tucson i Arizona (APRO) rapporterede, at et antal jægere havde betragtet et UFO lande nær Barinas i Venezuela den 18. august. APRO rapporterede også, at en familie ved Durand i Wisconsin havde betragtet et objekt omkring 3 til 4 fod over jorden mellem deres hjem og deres frugthave ca. 200 fod borte. Den 7. september rapporterede deres søn en 'ting' udenfor, der frembragte en 'lyd', der gjorde ondt i hans ører. Den var 30 fod lang og frembragte en tonemæssig høj lyd og lyste også blåt, grønt og hvidt. Den 28. september rapporterede vidner i Vernal i Utah et ca. 30 fod i diameter stort UFO, der var ovalt af form med en flad sektion omkring. Det frembragte en brummende lyd, ligesom en elektrisk transformer. Indtil d. 28. september var det blevet set 5 gange. (BEMÆRK: Lignende objekter blev fotograferet ved Bloomfield i New Jersey den 10. november).

En speciel udgave af FLYING SAUCER REVIEW, der bliver udgivet på 21 Cecil Court, Charing Cross Road, London W.C. 2, England, kan nu fås af de, der er interesserede. Review er blevet udgivet i England i de sidste 13 år med UFO-sager. Denne udgave er benævnt „De menneskelignende væsener"("The Humanoids"). 'Landinger og UFO-"ejere", kan bestilles for 1.75 dolars per kopi og er det rigeligt værd. Studér den for at se, hvordan „tallerkenejere" over hele verden så ud i de sidste 20 år eller mere.

Måske skrives nu én af de bedste bøger, der nogen sinde er udgivet, hvis man skal dømme ud fra Jacques Vallees første „ANATOMY OF A PHENOMENON". Jacques Vallee er fransk matematiker og astronom og konsulent for NASA vedrørende „Marskortene". Bogen, med titlen „Challenge to Science... The UFO Enigma" („Udfordring til videnskaben... UFO-gåden") kan købes hos Henry Regnery Co., Dept 1000, 114 West Illinois Street, Chicago, Illinois 60610 for 5.95 dollars. Jeg føler personligt, at hvis videnskabsmændene ikke tager imod denne udfordring straks (som de synes at gøre for første gang), vil mange alvorlige problemer blive resultatet af UFO-tilsynekomster i fremtiden. Censur og latterliggørelse kan ikke være en del af nogen videnskabelig undersøgelse af UFO'er. Begge disse faktorer har holdt videnskabsmænd borte fra alvorlig betragtning af UFO-problemet over hele verden i de sidste 20 år.

Vort nationale forsvar trues alvorligt ved den konstante tilsynekomst af UFO'er over elektricitetsledninger og (vand-)reservoirer. Med vor elektriske kraft ude af funktion (mørklægning) og måske vore reservoirer forgiftede eller blandet med bedøvende kemikalier ville vi være ude af stand til at forsvare os mod angreb fra en anden nation på vores egen planet eller fra „besøgende fra rummet". Vi ved allerede, hvad disse objekter kan gøre ved flyvemaskiner og bilmotorer, såvel som personer, der kommer dem for nær. Nylige koncentrationer af UFO'er er blevet rapporteret fra Fort Randall Reservoir i New Jersey. Denne situation er alvorlig og må medføre omhyggelig betragtning, ikke alene i dete land, men også på verdensomspændende basis. Det er interessant at bemærke, at den amerikanske regering nu arbejder på flyvende u-både til spiontjeneste i fremtiden. Alt for ofte bliver fortidens science fection den videnskabelige kendsgerning i fremtiden.

RADARSPORINGER AF UFO'er er også en kendsgerning, og ifølge Air Force Regulation

200-2 bliver også radarsporinger hemmelig information. Dette er også et faktum!

En censurformular, AFR 200-2 (udsendt den 20. juli 1962) fastslår på side 4, paragraf 8, følgende: 8. Undtagelser. Som svar på lokale forespørgsler angående ethvert UFO, der rapporteres i omegnen af en luftbase, kan kommandøren for pågældende base frigive oplysninger til pressen eller den almindelige offentlighed, MEN KUN EFTER positiv identifikation af observationen som et BEKENDT eller KENDT OBJEKT. UFO'er efter gældende luftvåben-terminologi kan ikke frigives til offentligheden af taktiske årsager. (UFO'er er ikke identificerede, derfor bruges vendingen „ukendte fænomener“ til at angive disse rapporter).

Den 12. november rapporterede en mand og hans kone (fortroligt) til mig, at de betragtede to rødlige objekter, der manøvrerede tæt oppe over Homer Forskningslaboratorium ved Betlehem Stål Co. i Betlehem, Pennsylvanien. UFO-erne var runde, havde blinkende lys og frigav ved adskillige lejligheder mindre objekter.

Der er to hovedgrupper af personer, der studerer UFO'er:

1. Ufologer - alvorlige, videnskabelige forskere af det spændende fænomen, der nu optræder på vor himmel. Blandt sådanne intellektuelt videbegærlige forskere kan i dag tælles mange fremstående piloter, rumvidenskabsmænd, ingeniører, radareksperter, college-professorer, ministre, højtstående officerer fra værnene og andre.

2. Kontaktfolk eller 'tallerkenfolk' - mange af disse mennesker foregiver at have haft kontakt med dem, de kalder rumfolket - enten ved fysiske midler eller ved udnyttelse af en mystisk og mærkelig teknik, der aldrig er genstand for objektive videnskabelige analyser eller andre former for beviser.

Det er ganske tænkeligt, at sandheden ligger mellem disse to yderpunkter, således at begge grupper vil vise sig at være vigtige for den endelige vurdering af UFO'er. Der er også en TAVSHEDSGRUPPE hos begge grupperne ovenfor, såvel som indenfor luftvåbenets „Projekt Blue Book“. Det endelige svar vil komme, når de, der er tavse på nuværende tidspunkt (på grund af forskellige motiver) vil tale ud. 1966 bragte mange af disse personer ud i lyset for første gang, således at sandheden ikke vil have mulighed for at undvige verden i en meget længere tidsperiode.

Den 12. november fik Mr. Edward Gunderman fra Anderson Heckman Terrace 504 i Philipsburg, New Jersey, mere end han var forberedt på, da han kørte fem piger hjem fra et skøjteselskab. Pigerne bemærkede, at tre eller fire biler stoppede nær Vej nr. 24, og at deres passagerer stod udenfor og spejdede mod himlen. Da Gundermans bil passerede dem, så pigerne ud af bagvinduet på bilen og skreg. Det var Sherri Lewis (14), Gloria Fuller (13), Nancy Gunderman (13), Cheryl Mullin (12) og Debbie Kubic (10). Mr. Gunderman fik ikke set objektet (fordi han havde travlt med at holde bilen på vejen), og heller ikke Miss Kubic (fordi hun blev skubbet til side, da ophidselsen begyndte) fik set omtalte genstand, selv ikke efter at de til sidst havde stoppet bilen. Men de andre fire piger så den, og dette er, hvordan de beskrev den... af form som planeten Saturn; ligesom et barns top; ligesom et objekt med en ring rundt om med en boble på toppen og en boble i bunden; en ring med en bule i toppen og en bule i bunden. Objektet var rundt, og det havde to grønne lys på toppen, tre røde lys på midterringen og med hvide stråler blinkende fra bunden. Det snurrede også rundt og bevægede sig op og ned og til sidst lige op, før det forsvandt i retning af Washington i New Jersey. De betragtede objektet fra bilen i ca. 10 minutter, da det manøvrerede fra kl. 11,25 til 11,35 om aftenen. Mens objektet snurrede rundt i trætophøjde, syntes det at være meget større end en flyvemaskine, og i lav højde. Da Gunderman til sidst standsede bilen, kunne han kun se stjernerne over sig. Pigerne var så skræmte, at de valgte at blive i bilen med deres skøjter. Og således ender endnu en UFO-beretning.

Grupper, der krævede og fik høringer om UFO'er og resuméer, var følgende. Forsvarets Videnskabelige Råd, Senatets Kommite for Regeringsfunktioner, Underkommiteen for Atmosfæriske Fænomener, Repræsentanterne Hus's valgte Kommite for de væbnede styrker (den 5. april 196). Mange af præsidenterne i U.S.A. har modtaget lignende resuméer i de sidste 20 år (de fleste gange efter, at der er blevet stillet spørgsmål ved pressekonferencer). Et studium af UFO'er fører til et studium af MENNESKEHEDEN. Skrifterne (i.e. Biblen) fortæller os, at der vil blive set „mange tegn“, og advarer os om ikke at blive bedraget af dem. Vi bliver mindet om at SØGE OG FINDE, men mere vigtigt AT BETRAGTE OG BEDE. Måske er dette budskabet i 1966, „ET TALLERKENÅR“.

Flying Saucer, aug. 1967. / Mog.

**) Under et interview med Comer Clarke, bragt i dagbladet „Politiken" den 19. november 1967, oplyste Sir Bernard Lovell, „jeg har ikke anvendt særlig megen tid på at studere rapporterne om „de flyvende tallerkener". Og jeg har ikke haft mulighed for at undersøge oplysningerne om de rapporterede fænomener over og omkring Warminster. - Da vi intet ved om den form eller indstilling, livet har på andre planeter, er det vanskeligt selv at gætte . . ." (Bernard Lovell går nu stærkt ind for teorien om „supervæsener", mennesker(!), der ved sammenligning får os til at ligne abemennesker. Eller endnu længere tilbage (i udvikling). Hans udtalelser hér tilkendegiver et bemærkelsesværdigt - og glædeligt - omslag. Vi ønsker tillykke og venter spændt på flere positive udtalelser - også meget gerne fra hjemlige videnskabsmænd!*

Red.

Du er ikke blot ansvarlig for det, du siger, men også for det, du undlader at sige.

Martin Luther (1483-1546).

☆

Velsignet være det menneske, som, når han ikkeh ar noget at sige, afstår fra at bevise det med ord.

George Elliot (1819-80)

☆

Dersom du lukker din dør for alle vildfarelser, vil sandheden blive lukket ude.

Tagore (1861-1941)

Den tid, man bruger til at overveje, hvad man skal sige, er taget fra den tid, da man angrer at have talt.

Persisk ordsprog.

☆

At ville finde sandheden er fortjenstfuldt, selv om man farer vild på vejen.

Lichtenberg (1742-99).

☆

Tavshed er et af de vanskeligste argumenter at gendrive.

Josh Billings (1818-85)

UFO-CAMPING 68

I lighed med sidste år arrangerer SUFOI atter i år en camping-uge for alle UFO-interesserede. Vi benytter igen den dejlige plads ved Ronæs gl. Præstegård på Fyn, og tidspunktet bliver:

13.–20. juli, begge dage incl.

Til dette arrangement kan De roligt tage familien med, idet vi vil bestræbe os på, at der også vil være noget at tage sig til for de mindre UFO-interesserede.

For ikke-teltliggere er der reserveret 20 værelser med tilsammen 50 senge på Præstegården, der ligger nær ved camping-pladsen. Prisen pr. seng varierer fa 5–10 kr., alt efter hvor komfortabelt man ønsker det skal være.

Den vellykkede camping-uge sidste år har givet arrangørerne så gode erfaringer, at vi forventer, »UFO-camping 68« vil blive endnu mere vellykket.

Alle, som tilmelder sig (helst skriftligt), vil få tilsendt oplysninger om arrangementer i forbindelse med ugen.

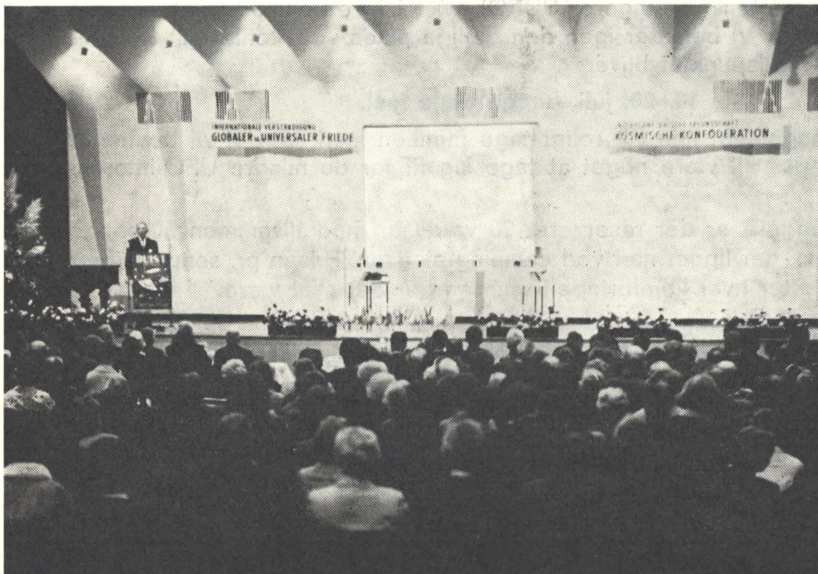
Reservér allerede nu denne uge af Deres sommerferie.

Tilmelding skal ske til: **Frank Lerbæk,**
Sanddalsparken 6, 2. sal th. 5700 Svendborg.

UFO-KONGRESSEN I MAINZ

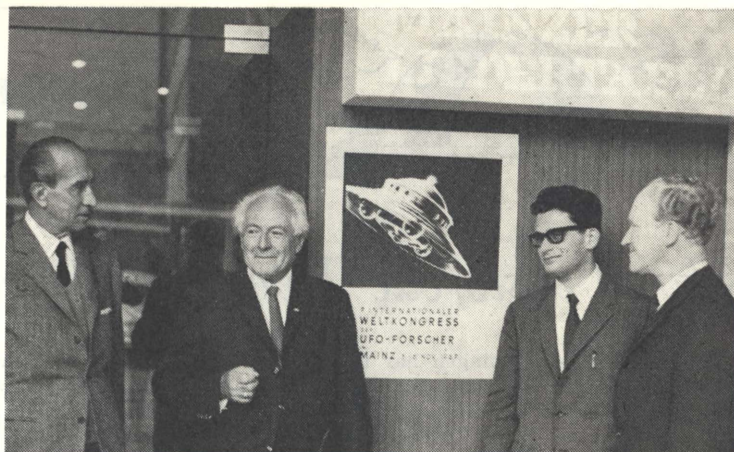

Karl Veit, lederen af den tyske UFO-organisation DUIST, byder velkommen. Øverst til venstre.

Den tyske professor, Hermann Oberth, også kaldet »raketalderens fader«, i samtale med amerikaneren Colman Von Keviczky. Herover.

Vue ud over kongressalen. Det er Dr. Martin, som er på talerstolen. Til venstre.

3. - 6. nov. 1967

Billedreportage af Willy Olsen og Ole Henningsen.

På billedet, yderst til højre står en af de tyske værter, der var yderst imødekommende overfor den danske gruppe. Ved hans side står Roberto Pinotti fra Italien sammen med to landsmænd.

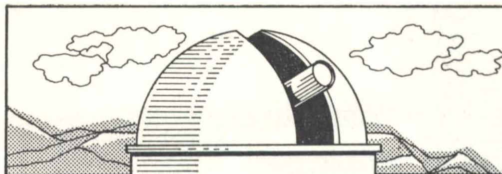
Guy Markus og Ole Henningsen interviewer professor Alfred Nahon, Frankrig.

Nærmere omtale af kongressen i UFO-NYT nr. 1 - 1968.

Irma Andersen og Ole Henningsen i samtale med Karl Veit.

ASTRONOMI

Hvad afslørede Venus-sonderne?

Indenfor UFO-forskningen har man gennem tiderne lagt særlig stor vægt på Venus og Mars, idet de to planeter normalt anses for at være hjemsted for de fleste UFO'er. Grunden til denne indstilling finder man hovedsagelig i den såkaldte observationscyklus, der skulle fremvise et betydeligt større antal observationer verden over hver gang Mars eller Venus er nærmest ved Jorden. Desuden har nogle af de mest ansete kontaktpersoner hævdet, at deres kontaktfolk kom fra enten Mars eller Venus.

Hvad er der så om snakken set fra et videnskabeligt synspunkt? Vi har tidligere beskæftiget os med Mariner 4 og Mars, så lad os i stedet se lidt på Venus, der i november blev besøgt af både en russisk og en amerikansk sonde. Den russiske trængte som bekendt ned gennem Venus-atmosfæren, medens den amerikanske fløj forbi planeten i en forholdsvis ringe afstand. Både USSR og USA offentliggjorde øjeblikkeligt en hel del oplysninger, som var modtaget fra sonderne. Vi har imidlertid ventet forgæves på yderligere oplysninger, som skulle kunne bekræfte de rå data, som dannede grundlag for de første konklusioner.

Først og fremmest må man notere sig, at på visse punkter stemte de amerikanske og de russiske oplysninger overens, men der var til gengæld også differencer. Hvor meget man så kan lægge i disse forskelle, er vel et åbent spørgsmål, og jeg tror ikke, at man som lægmand har nogen mulighed for at bedømme det. Men lad os se lidt på resultaterne:

Ingen af sonderne fandt noget spor af et strålingsbælte omkring Venus svarende til vort van Allen-bælte.

Begge rumfartøjer rapporterede derimod, at der fandtes en brintkorona omkring planeten.

Den russiske Venus 4 fandt ikke noget som helst tegn på et magnetisk felt omkring Venus, hvorimod den amerikanske Mariner 5 meldte om en svag magnetisk aktivitet. Denne aktivitet blev målt til at være ca. 1/300 af det jordiske magnetfelt, og man ved ikke, om denne ringe aktivitet skal henføres til et svagt magnetisk felt omkring Venus - eller om det blot skyldes samspillet mellem solvinden og den venusianske ionosfære.

Tætheden i atmosfæren blev af russerne opgivet til mellem 15 og 22 gange det tryk, vi har ved jordoverfladen. Mariner 5 - der ikke var planeten nærmere end ca. 4000 km - opgav blot, at atmosfærens tæthed var mindst 7-8 gange tættere end vor. De samme forskelligheder gjorde sig også gældende, hvad angår atmosfæretemperaturen, men man må slå fast, at der var særdeles varmt. Overfladetemperaturen er sandsynligvis 280^0 C.

Oprindelig opgav russerne atmosfærens indhold af kuldioxyd så højt som 98 pct., men det blev senere korrigeret til 90-95 pct. Mariner 5 mente derimod, at indholdet ikke var mere end mellem 72-87 pct. - en væsentlig forskel. Russerne har for øvrigt ikke senere skrevet noget om, hvorfor de korrigerede tallene, ligesom de - mig bekendt - heller ikke har sagt noget om, hvad differencen på 5-8 pct. skulle bestå af.

Russerne rapporterede om 0,4 pct. ilt i atmosfæren, hvad der må siges at være en overordentlig ringe mængde. Det lykkedes ikke for amerikanerne at spore ilt overhovedet.

Det samme forhold gjorde sig gældende med vanddamp. Mariner 5 fandt ingen spor, hvorimod Venus 4 konstaterede 1,6 pct.

Til stor forbavselse for amerikanerne indeholdt den venusianske atmosfære slet intet kvælstof, medens vor egen atmosfære indeholder hele 78 pct. Dette blev til dels bekræftet af russerne, der oplyste, at man heller ikke havde fundet kvælstof, - men samtidig tilføjede, at

man havde haft en (forbavsende) høj sporingsgrænse for instrumenterne, idet de ikke kunne spore kvælstofmængder mindre end 7 pct.

Mariner gav en oplysning, som russerne ikke nævnte. Venus' natteside afgiver et svagt ultraviolet skær, som man ikke umiddelbart har nogen forklaring på. Man har opkastet nogle teorier om, at det kan skyldes kemiske reaktioner i atmosfæren eller måske tordenvejr. Det kan eventuelt også skyldes en reaktion på stråling fra solen.

Mariner opgav ligeledes den nøjagtige afstand, som den havde rejst mellem Jorden og Venus. Den var 79.301.155 km - værs'god og mål efter!

Konklusionen af ovennævnte må blive, at Venus er ualmindeligt utiltalende set fra et jordmenneskes synspunkt. Oplysningerne fra de to sonder rummer ganske vist forskelligheder, men det skulle være hævet over al tvivl, at et jordmenneske *ikke* vil kunne leve på Venus.

Det er et åbent spørgsmål, hvordan ufologer vil reagere på disse negative oplysninger. Der findes jo en tendens indenfor ufo-kredse til at akceptere de videnskabelige opdagelser, som passer ind i ufo-mønsteret, medens man ser bort fra andre, som ikke stemmer overens med ens egen opfattelse. Det er helt sikkert, at en hel del materiale bliver tilbageholdt - hvilke grunde man end kan have dertil. NASA blev oprettet som en civil rumforskningsorganisation, og det blev pointeret kraftigt, at alt materiale skulle komme enhver til gode, og at man ikke ville hemmeligholde resultaterne, som det sker indenfor den militære forskning. Selvom amerikanerne er meget mere åbne end russerne, må man dog sige, at resultaterne for en stor dels vedkommende er klassificerede. Alt dette hemmelighedskræmmeri indenfor rumforskningen er kun til skade for alle parter, idet det tyder på en parallel til USAF's indstilling, der igen er præget af CIA gennem de to regulativer AFR 200-2 og JANAP 146.

På grund af dette hemmelighedskræmmeri vil der automatisk blive sået tvivl om de offentliggjorte resultater, idet disse *kunne* være blevet justeret til, hvad man på nuværende tidspunkt mente for godt at frigive, - selv om de måske i virkeligheden var 100 pct. korrekte. Som ufolog kan man naturligvis ikke blot afvise de offentliggjorte videnskabelige resultater, men man kan på den anden side heller ikke automatisk godtage dem.

Mistænksomhed er altid kedeligt -, men hvem bærer ansvaret derfor? *ej.*

Stilhed i stormenes hav

SURVEYOR III-SENSATIONEN

Hidtil har vi her i UFO-NYT været pæne mennesker. Vi har nemlig ikke omtalt de mærkelige forhold om den amerikanske månesonde, Surveyor III - måske fordi vi ikke gør krav på at have en løsning. Men der kan unægteligt sættes mange interessante spørgsmålstegn, og nu synes tidspunktet at være kommet, hvor det kan være på sin plads at trække dem frem i lyset. Mit udgangspunkt er en notits i dagbladet B.T. fra den 28. oktober 1967, hvor vort hjemlige astronomiske „unikum", hr. Asger Lundbak, besvarer læser-spørgsmål. (Se artiklen under: Pluk fra Pressen, side 53).

Den første besvarelse (på spørgsmålet om „flyvende tallerkener") er ikke værd at spilde lange udredninger på. Blot dette: Har De, hr. Lundbak, et større ry at forsvare end Dr. J. Allen Hynek (der nu udtaler, at 30 pct. af observationerne *ikke* kan forklares) - end Sir Bernard Lovell (der nu indrømmer, at han ikke har undersøgt UFO-rapporterne indgående) -, end Dr. James E. McDonald (hvis rapport De har fået tilsendt) eller Dr. Hermann Oberth (der begge mener, at problemet fortjener den allerstørste videnskabelige opmærksomhed)?

- Og synes De ikke, det er synd, at såvel USA (Condon-kommissionen) som USSR (hovedkvarter: civilforsvarsmuseet i Moskva) skal ofre mange millioner, hhv. dollars og rubler, når *De* på stående fod - og med formentlig så stor sagkundskab - kan oplyse, at det hele er „naturlige fænomener"?

Nå, men i denne artikel gælder det først og fremmest spørgsmål nr. 2 - og hr. Lundbaks besvarelse heraf. „Lisbeth Christiansen vil gerne vide, hvad der skete på månen, da et apparat på månesonden (Surveyor III - min anm.) skulle grave jord op. Hun synes, det er mystisk, at jorden forsvandt?" - Det synes vi i sandhed også! Og hr. Lundbaks svar gør os ikke klogere. Man må uvilkårligt spørge: Er det med vilje, at De så totalt „misforstod" spørgsmålet, hr. Lundbak? Deres svar: „- Det var ikke meningen, at jorden skulle tages op, eller bringes tilbage til Jorden, som nogle har ment. (Hvem?)

Men apparatet skulle grave i jorden, så man kunne se på fotografierne, hvor fast skorpen var". - er ikke noget svar på, hvorfor de jord- eller stenklumper, Surveyor III havde gravet op, forsvandt ud af kameraernes billedfelt.

Men vi bør måske lige, til orientering for de uindviede, ridse situationen op.

Surveyor III landede torsdag den 20. april 1967 kl. 1,04 dansk tid i månelandskabet „Stormenes Hav", ca. 110 km sydøst for krateret Landsberg. Det 3 meter høje fartøj vejede 280 kg og var udstyret med et fjernstyret fjernsynskamera og en 1,6 meter lang teleskoparm med en skovl, der kunne grave ned i måneskorpen til en dybde af 46 cm.

Politiken, søndag d. 23.-4., bringer følgende notits:

Sonden graver nu på månen. PASADENA, Californien, lørdag. (RB-Reuter). Den amerikanske månesonde „Surveyor 3" gravede i dag et hul i månens overflade. Videnskabsmænd i kontrolcentret i Pasadena i Californien så på fjernsynsbilleder transmitteret fra sonden, hvordan den strakte en „arm" ud og gravede et to centimeter dybt hul i måneoverfladen med en skovl på størrelse med en hånd. Størrelsen af det hul, der fremkom, tydede på, at overfladen på landingsstedet er ret blød, oplystes det. Formålet med gravningen er at afgøre, om overfladeskorpen er stærk nok til at kunne bære et bemandet rumskib. Nærbilleder viste, at det øverste lag af månen tilsyneladende ligner jordens overflade, oplyste videnskabsmændene i kontrol-centret. Det hul, som sondens særlige gravklo har lavet i måneoverfladen, ligner mest af alt en kort plovfure. Der er skubbet både løst materiale, som ligner sand, og større, sammenhængende jordklumper op langs kanten af furen.

I Berlingske Tidende, tirsdag d. 2.-5., får vi denne oplysning:

Skovler på Månen. PASADENA, Californien, mandag. Reuter. - Den amerikanske månesonde „Surveyor 9", der står på en indvendig skrænt af et månekrater, tog i dag yderligere 860 billeder af Månens overflade, deriblandt et af et klippestykke, som sondens bevægelige gravearm havde skubbet til og fundet massiv. „Surveyor 3" har nu optaget 5.487 billeder, siden den foretog en blød landing på Månen for 12 dage siden. De hidtidige forsøg med sondens gravearm, en leddelt stang med en skovl på størrelse med en håndflade i enden, har tydet på, at Månens overflade er solid nok til, at fremtidige månerejsende kan gå på den.

Samme dag, den 2. maj om aftenen, fik vi sensationen. I TV's sidste nyhedsudsendelse, kl. 21,50-22,00, blev det meddelt, at der var sket noget mærkeligt på Månen. De jordklumper, Surveyor III havde gravet op, var på mystisk vis forsvundet. Videnskabsmændene havde ikke nogen forklaring på gåden. (Desværre har jeg ikke meddelelsens nøjagtige ordlyd. Jeg anmodede TV om en afskrift af udsendelsen, men den kunne man „af principielle grunde" ikke sende mig). Efter denne dag har der været totalt „mørklagt" om vor gravende sondes „skæbne". Nu vil det naturligvis være letsindigt og uovervejet straks at fastslå, at en drilagtig månemand mellem to „fjernsynsoptagelser" er listet frem fra sit skjul bag en klippe, med en grusom fart har smidt klumperne på sin trækvogn, og derefter er flintret tilbage i skjul. Mere rimelige forklaringer kan tænkes. Lad os se på et par af dem. Oplysningen kan have været en „avis-and", som TV er faldet for med brask og bram. Men i så fald ville aviserne - takket være den naturlige jalousi mellem de to medier - have skyndt sig at pege fingre ad de „godtroende". Men der stod overhovedet ingenting om „Surveyor III" i aviserne for den 3. - og hvad værre er: der har INTET stået siden!

Klumperne kan være blæst væk. Men hvis Månen ikke har nogen atmosfære, hvordan kan der da blive blæsevejr?

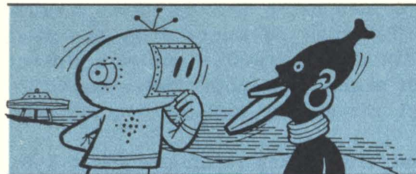
Klumperne kan være trillet ned ad skråningen. Men hvorfor kunne fjernsynskameraerne så ikke finde dem igen? En så enkel løsning kunne vel heller ikke have sat vore videnskabsmænd „ud af spillet"?

Der kan sikkert gives mange andre rimelige forklaringer på gåden, så vi behøver ikke straks at vælge den mest fantastiske. Men hvorfor har vi ikke fået forklaringen?

Det virkeligt foruroligende i denne sag er, at der, siden den 2. maj kl. 22,00 dansk tid, INTET har været oplyst om Surveyor III. Det kunne se ud, som om oplysningen var sluppet ud gennem TV, inden „nogen" kunne få den standset. Kan nogen berolige mig på dette punkt? Er der endnu ikke slået skår i vor højt besungne „presse-frihed"?

Vi må altså desværre atter stille hr. Lundbak det lidt ubehagelige spørgsmål - måske lidt tydeligere formuleret for at undgå „misforståelser": *„Hvorfor forsvandt de klumper, Surveyor III havde gravet op fra måneoverfladen? - og hvorfor har vi INTET hørt om sonden, efter denne oplysning blev givet?"*

Iver O. Kjems.

RAPPORT HJØRNET

Siden sidst har vi modtaget 27 rapporter og 4 detektorvarslinger. De 24 af rapporterne var fra 1967, medens resten var af ældre dato.

Som det vil være læserne bekendt, har vi modtaget meget få detektorvarslinger i 1967. Jeg kan ikke sige, om det skyldes, at der er færre detektorer opstillet, eller om de elektromagnetiske forstyrrelser i forbindelse med overflyvninger er blevet færre. Nok om det, - men vi fik altså fire detektorvarslinger, og det interessante var, at varslingerne fandt sted inden for tre døgn. Den 24. december ringede detektoren hos Kaj Nielsen, Randers, fra kl. 1755-1807 og bragte derved forstyrrelse i julen. En time senere, nemlig fra 1915-2000, gik det ud over Kent Madsen, Lumsås. Hos samme ringede den igen den 25. kl. 1315-1325 samt den 26. kl. 1515-1535. I intet af tilfældene var der tale om observation i forbindelse med varslingerne, idet der (naturligvis) var overskyet.

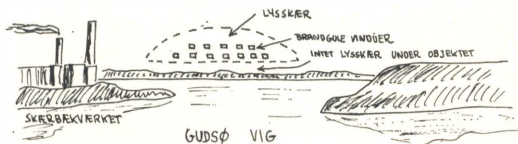
Inden vi gennemgår de vigtigste af rapporterne, skal det nævnes, at de øvrige rapporter stammede fra så forskellige steder som Stryn, Tromsø, Stavanger og Lillehammer i Norge, samt fra Bjert, Rødovre, Fredericia, Odense, Andkjær Vig, Korsør, Kolding, Jordløse, Nykøbing S, Frederikshavn, Nørresundby, Aggersund, Fåborg og København i Danmark.

Følgende beretning har vi modtaget fra herr Holger Matthiasen:

„Jeg kørte sammen med en veninde i nærheden af Arnborg i Midtjylland. Det var den 11. eller 12. juli, og klokken var 2215. Jeg havde netop sagt til min pige, at området lige var noget for frihedskæmpere og rummænd, for her kunne de gemme sig, da et rød-gult - ligesom flammende objekt kom ud fra de lavthængende skyer med en hale af røg efter sig. En masse gnister faldt til jorden fra objektet, og jeg troede, at en bygmark ville brænde. Objektet, der var ca. 50 cm i diameter, stod så stille 5-6 m over, eller bagved nogle grantræer. Først troede jeg, at det måske kunne dreje sig om en af militærets lysbomber, men der var ikke tale om nogen faldskærm. Mens vi ser på det, kører vi langsomt videre i 2. gear, ca. 10-15 km/t. Vi ville være stået af vognen og var omtrent stoppet, da genstanden pludselig kom imod os. Da så den ud som en gul fodbold, og der faldt næsten ingen gnister mere. „Nu klikker det for mig, for det kan en lysbombe ikke“, sagde jeg, og så gik der panik i os, og vi kørte hurtigt til Arnborg ca. 1 km væk. Vi så os ikke tilbage. I Arnborg snakkede vi med tre børn, der havde stået der længe, men de havde intet set“.

Den 27. september blev der observeret objekter mange steder i Danmark, men det meste var ikke UFO'er. Kl. ca. 1855 blev et stærktlysende objekt set på den vestlige himmel, hvor det med stor fart fløj med kurs NØ-SV. Dets farve var i grønlige og blålige nuancer, og flere berettede om en grålig hale efter objektet. Dette objekt blev set over store dele af landet på samme tid og var efter de fleste observatørers udsagn kun synligt i ca. 10 sekunder. Det har sandsynligvis været et meteor.

Som følge af avisskriverierne i forbindelse med ovennævnte observation, dukkede imidlertid et par andre interessante observationer frem. Den første havde fundet sted kl. 1825, og observatører var gæster og personale på „Jydekroen“ i Nr. Bjert.

Et medlem af personalet opdagede synet fra køkkenet og gik derefter ud for at betragte det nærmere. Han informerede også de andre tilstedeværende. Objektet sås i sydøstlig retning

over Gudsø vig. Det forekom observatørerne, at det var mere end dobbelt så langt væk som Skærbækværket. Objektets omrids var ikke nærmere defineret, men det bestod af to rækker vinduer, fem i den øverste og syv i den nederste. Omkring disse vinduer, der lyste brandgult, var et lysende skær, der var fladt i bunden og hvælvet ovenover.

Observatørerne fik det indtryk, at de så en bygning brænde, og de ventede så småt, at taget skulle falde. Der findes imidlertid ingen stor bygning i den retning, og desuden fyldte objektet lige så meget som Skærbækværket, i udstrakt arm, - og Skærbækværket skulle være meget nærmere, formodede man. Man så hverken flammer eller røg fra „branden“, ligesom der ikke var noget spejlbillede i vandet, hvad der helt sikkert havde været, såfremt det havde drejet sig om noget over Vigen eller på den anden side. Efter at have set på „branden“ i fem minutter, gik observatørerne ind igen, men man kastede af og til et blik ud af vinduet for at holde øje med det. Efter ca. 20 minutters observation var det hele pludselig væk, da man så ud igen.

...Personligt vil jeg tro, at observatørerne har set et objekt på ret nært hold. Det er som oftest meget svært at bedømme afstand til en ting af ukendt størrelse. Det lyder helt usandsynligt, at det skulle have drejet sig om noget på den anden side af vigen, - dertil var det for stort. Der var heller ingen spejling i vandet, hvad der i så fald burde være. Afstanden fra den højtliggende kro til vandkanten er omkring et par hundrede meter. Jeg vil tro, at objektet har svævet i luften omkring 300 meter fra observatørerne.

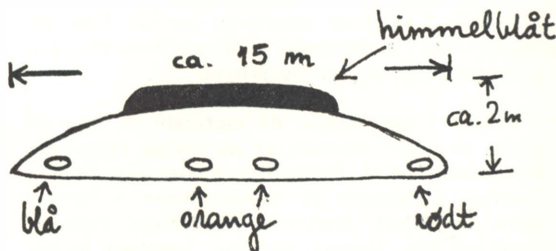
Den næste observation begyndte på samme tid, som ovennævnte endte, men der er tale om helt forskellige objekter. Observatører er F. M. Petersen, Sædding, samt dennes lillebror.

De to brødre gik i haven og så på planterne, da de fik øje på det første objekt, som da befandt sig over blomsterbedet nær ved et plankeværk. Det var et sæbeboblelignende objekt på ca. 10 cm i diameter. Det fløj i en højde af ca. 2 meter. Det fløj vandret hen over græsplænen med omtrent samme hastighed som vinden, og brødrene antog derfor objektet for en stor sæbeboble. Lige efter kom imidlertid objekt nr. 2 med samme højde og kurs. Da de stadig troede, at det drejede sig om sæbebobler, løb de frem imod objektet for at fange det. Næsten samtidig nåede de det og strakte hånden frem for at gribe, men netop da steg boblen næsten lodret i vejret, hvor de kunne følge den med øjnene, indtil den forsvandt i rummet. Boblen havde holdt samme fart under hele observationen, og det var således kun kursen, der blev ændret.

Nabohuset, fra hvilken retning objektet kom, var på det tidspunkt ubeboet. Da observatørerne så efter børn i området, fandt de ingen.

Frk. B. S. Nielsen har berettet om følgende observation, der fandt sted den 4. oktober kl. 2211:

„Jeg kom kørende på cykel ad vejen mellem Taps og Ødis og var velsagtens 1 km fra Taps. Da jeg var midt på en bakke, ser jeg noget lys komme bagfra, og jeg troede, at det var lygteskæret fra en bil. Jeg vendte mig om og så da objektet stå stille over vejen. Det befandt sig ca. 30 meter fra mig over lavningen og omkring 20 meter fra en gård. Jeg stod af cyklen og tænkte på, at jeg ikke ville blive bange, men derimod iagttage objektet og undersøge sagen. Ved hjælp af vejbredden, der er 9 meter, kunne jeg bedømme størrelsen til ca. 15 meter i diameter. Mellem to fingre i udstrakt arm målte jeg objektets længde og sammenlignede

med højden over jorden, som var ca. 10 meter. Objektet var meget fladt, måske kun et par meter højt. Kuplen eller overdelen lyste himmelblåt, hvorimod selve objektet var blændende blåhvidt, nærmest som en svejseflamme. I underkanten af objektet sås fire urolige lys. De var henholdsvis blå, orange, orange og rødt. Da jeg havde noteret mig alt dette, var det, som om bundetheden til objektet opløstes, og jeg blev bange og kørte afsted i fuld fart. Hvor vejen drejer med et ret skarpt sving, så jeg mig tilbage, og da var objektet borte“.

Den næste rapport er fra Nordnorge, nærmere betegnet Tromsø, og den fandt sted den 24. oktober kl. 2400. Observatøren, herr K. Willumsen, fortæller, at han fik øje på objektet, da

han kastede et blik ud af vindue. „Jeg observerte da et sterkt lysende objekt over „Trofi" fabrikk ca 2 km borte. Trodde først det var et fly, da det omtrent hadde samme fart som et transportfly. Det gik med rett kurs, men stoppet opp en liten stund. Det runde objekt var omgitt av et sterkt lys, der liksom kastet stråler til siden og bakover. Plutselig sluknet lyset, og jeg så i kikkerten objektet som en orangerød skive. Plutselig kom et lite lys til syne i underkant av skiven, og dette lyset syntes omgitt av et firkantet, svart hull. Lyset forsvandt igjen, og skiven syntes atter rød. Den forsvandt av syne bak et hustak".

Den sidste rapport er fra Sverige. Observatør er herr Lars Bertilsson, der gennem de sidste fem år har været ivrig amatørastronom. Gennem sit japanske teleskop kan han forstørre op til 300 gange. Denne observation fandt sted den 2. december, og Bertilsson beretter:

„När jag og min kamrat Benny Johansson stod utanför mitt föräldrehem - klockan var 1845 - och väntade på en buss, som Benny skulle åka med till Örebro, kunde vi plötsligt iakttage ett oidentifierat flygande föremål. Vi är båda amatörastronomer, och vi har sett nästan allt vad himlen kan uppvisa av naturliga, förklarliga fenomen, men något liknande hade ingen av oss tidigare sett. Det var mörkt, men stjärnklart ute varför sikten var god. Ljuskroppen rörde sig mot Stora Björnen med en satellits hastighet; vi hade då inte en tanke på att det kunde vara en ufo. Den liknade precis en vanlig satellit. Vi blev verkligen överraskade, när den plötsligt stannade upp vid Stora Björnens bakben. Den stod stilla i ungefär en minut och ljusstyrkan avtog från 1:a til 4:a magnituden, hvilket kanske kan tolkas som ett avlägsnande i radiell riktning. Den började sedan vandra tillbaka åt samma håll den kommit med accelererande hastighet. Den vandrade igennom Leo Minor, 7^0 under Pollux i Gemini och fortsätter sedan mot Orion. Magnituden vid försvinnandet var 2. Hela händelsesförloppet tog cirka tre minutter. Något ljud kunna inte uppfattas från ufo:n", slutter Lars Bertilsson.

ej

Møde i Ronæs

Søndag den 7. april, kl. 10.

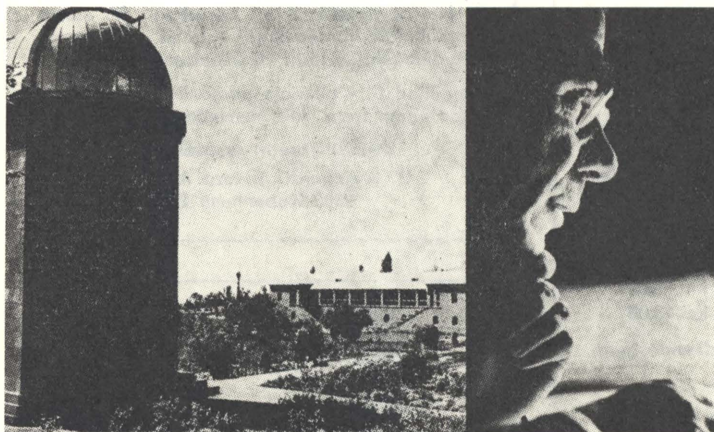
Frank Lerbæk.

2 x Byurakan

En af vore læsere, Margit Jørgensen i Glostrup, har udført et strålende detektivarbejde, for hvilket vi er hende meget taknemmelige. I et russisk, geografisk atlas har hun således fundet en by ved navn Byurakan. Den ligger i det vestlige Armenien, omtrent midtvejs mellem hovedstaden Jerevan og bjerget Aragats (ikke Ararat).

Men ikke nok med det! I nr. 12, 1967, af „Fakta om Sovjetunionen" (det russiske informations-tidsskrift, der her i landet udgives af ambassaden), har Margit Jørgensen fundet en omfattende artikel om Armenien. Den beretter om det smukke bjergland og dets rige naturforekomster af kobber, marmor, tufsten, guld, sølv, ædelstene m.m. Men mere betydningsfuldt i denne sammenhæng er, at også den betydelige videnskabelige aktivitet i republikken omtales. En hel spalte er helliget Aragats, et bjerg med fire, 4 km høje tinder. Hér - og altså ikke i *byen* Byuakan - ligger det astrofysiske observatorium, Mc Donald omtalte (se UFO-NYT nov./dec. 1967). Vi citerer:

I 1500 meters højde ligger en anden videnskabsby. Her råder astrofysikerne. I spidsen står Viktor Ambartsumjan (der andetsteds står omtalt som verdenskendt. red.). Det er det armenske videnskabsakademis Bjurakan observatorium. Det har nu bestået i 20 år. I denne årrække har forskerne dér gjort teoretiske og eksperimentelle opdagelser af stor betydning for astrofysikkens udvikling. Deres hovedfelt er

Til venstre en del af observatoriet i Byurakan på Aragatsbjerget, derefter profilen af dets leder, astrofysikeren Viktor Ambartsumjan.

Mælkevejen, i de senere år mælkevejssystemerne (galakserne) overhovedet.

I 1947 rettede man opmærksomheden mod spredte grupper af stjerner, i almindelighed samlet omkring en eller flere stjernehobe. Det blev påvist, at disse dannelser, stjerneassociationer, er ganske unge. Deres alder overstiger ikke nogle få snese af millioner år, i visse tilfælde mindre end en snes. På grundlag af disse data og beregninger kom videnskabsmændene her til den slutning, at der stadig stjerner i galakserne, og at stjernerne dannes i grupper, associationer.

En logisk generalisering af en serie arbejder ved Bjurakan observatoriet er Ambartsumjans opfattelse af universets dannelse. Han mener, at udviklingen af stjernestoffet i den del af verdensrummet, der er tilgængelig for undersøgelser, for tiden går fra tættere til tyndere stof. Fra en galakses kerne udstødes til tider portioner af stof, hvoraf der så dannes stjerner og interstellar gas.

Indtil for kort tid siden blev denne opfattelse forkastet af andre fagfolk, men nu er dens grundtanker om galaksernes kerner og disses store rolle i universets udvikling almindeligt anerkendt.

Ja, det var et længere citat, men vi skal da ikke helt forsage astronomisk stof. - Og det er jo en meget interessant teori.

Vi har nu altså, takket være Margit Jørgensen, fået bekræftet, at Bjurakan Astrofysiske Observatorium eksisterer. Noget helt andet er så, om det tjener som hovedkvarter for den russiske UFO-forskning. Dette synes jo, ifølge de officielle meddelelser, at ligge i Civilforsvarsmuseet i Moskva. Men Bjurakan observatoriet kan tænkes at fungere som lokalt opsamlingscenter eller en form for rapport-bearbejdnings-„knudepunkt“.

IOKj

Til vore norske og svenske læsere!

Som en ekstra service har vi nu indkøbt rapportskemaer trykt på henholdsvis norsk og svensk.

Skemaerne kan rekvireres gennem Rapport-Centralen.

Indbinding af UFO-NYT

Efter opfordring fra flere af UFO-NYT's læsere, om at få arrangeret fællesindbinding af hele årgange af UFO-NYT, har vi undersøgt muligheden for, om dette er økonomisk og praktisk gennemførligt.

Vi mener, at dette tilbud, som er fremkommet af disse undersøgelser, er værd at tage imod, især hvis man fremover ønsker at bevare sine gamle, næsten uvurderlige årgange af UFO-NYT.

I et pænt, stift helbind med guldtryk vil indbindingen kunne praktiseres for:

15,00 kr. pr. årgang. Ved betaling forud.

17,00 kr. pr. årgang. Ved returnering pr. efterkrav. Incl. moms. og forsendelse.

Er De interesseret, saml da straks Deres hele årgange af UFO-NYT og send dem til:

Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. th.
5700 Svendborg.
Postgiro nr. 14 78 03.

Bemærk! Denne indbindingsordning kræver **stor tilslutning.** I modsat fald vil den nævnte pris ikke kunne holdes. I tilfælde af manglende interesse vil evt. UFO-årgange blive returneret - **uden udgift for indsenderen.**

Flyvende tallerkener - en alvorlig sag

Det er med stor glæde, vi har modtaget den danske udgave af Frank Edwards bog „Flying Saucers - Serious Business", og vi påskønner som ufologer i høj grad det initiativ, der er taget med udsendelsen af denne bog fra Biilmanns forlag.

Journalisten og TV-kommentatoren Frank Edwards havde i mange år og lige til sin død været stærkt interesseret og dybt engageret i UFO-sagen. Men den dygtige journalists sikre instinkt for mystiske begivenheder og sin almindelige mistro til mærkelige, ofte modstridende forklaringer, arbejdede han i mange år utrætteligt på at bringe UFO-fænomenet ind under den seriøse forskning og hæve det tåbelighedens slør, man fra forskellige side søgte at skjule sagen i.

Bogen rummer en samling af observationer, kendte såvel som mindre kendte. Der er tale om både fjern- og nærobservationer samt et antal beretninger, der omtaler bemandingen af „de fl. tall.". Det mest karakteristiske ved omtalen af rumfolk er nok deres størrelse, idet der stort set kun er tale om væsener på 100-120 cm, og så disse væseners aggressive holdning. Frank Edwards tilkendegiver ikke sin egen helt kontante mening om disse beretning om små skabninger, men han undlader dog ikke at nævne, at flere af vidnerne må anses for yderst troværdige personer.

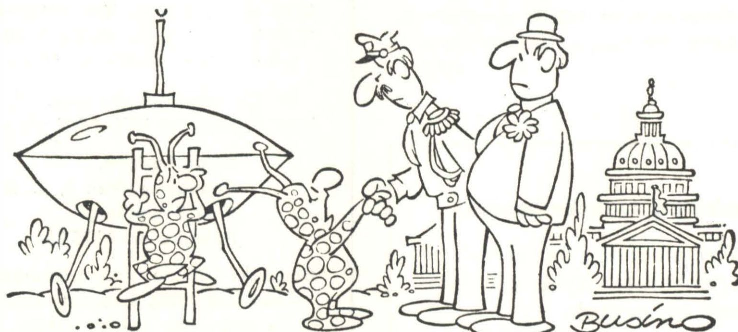
Bogen går meget hårdt i rette med det amerikanske luftvåben og den politik, der har ligget bag den officielle holdning til UFO-problemet. Bogen bliver i indledningen betegnet som elementær ufologi, og det er ganske rigtigt, i den forstand, at den bygger på almindelige observationer og fænomener, der er sammenstillet og belyst ud fra rent logiske og fornuftsmæssige betragtninger og derefter sammenlignet med vor almindelige videnskabelige viden og erkendelse.

Bogen behandler også problemer som „rumforskning" og „liv i universet".

Jeg har kun to ting at udsætte på bogen, og de vedrører sådan set slet ikke Frank Edwards, men derimod „Indledning" og „Afslutning". Indledningen virker påfaldende i sit forsøg på at bagatellisere forfatteren med baggrund i G. Adamski's udlægninger. Afslutningen omtaler, at der på Colorado-universitetet er beskæftiget 100 videnskabsmænd med ufo-undersøgelserne. Dette er ikke rigtigt, idet højest en halv snes videnskabsmænd og et mindre antal videnskabelige assistenter er involveret i de officielle undersøgelser.

Bogen er særdeles læseværdig og kan anbefales alle, der er interesseret i UFO-sagen. Bogen forhandles gennem boghandlerne.

Frank Pedersen.

– Oprigtigt talt, så havde vi faktisk håbet på, at det var Anders And, der var »rigtig« og resten af jer blot opdigtede!

Kontaktadresser i Danmark
pr. 1. januar 1968.

København og omegn.

2800 LYNGBY: Finn Madsen, Lystoftevej 20 B.
2700 BRØNSHØJ: Henry Haugård, Bækkeskovvej 22.
2791 DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, tlf. (01) 53 10 35.
2770 KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.
2200 NØRREBRO UFO-KREDS:
Willy Olsen, Jagtvej 121, 2200 N.
Kjeld Rasmussen, Valkyriegade 8, 2200 N.
2770 KASTRUP: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, tlf. (01) 51 11 41.
1313 KBH. K: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

Sjælland og Lolland-Falster.

3460 BIRKERØD: Kirsten Benn, Stationsvej 3, tlf. (01) 81 33 92.
2640 HEDEHUSENE: Sv. Larsen, Bakkevej 1, Fløng.
3300 FREDERIKSVÆRK: A. Hauser, Birkevej 63.
4591 FØLLENSLEV: H. Olrik, Græsmarken.
2970 HØRSHOLM: X. P. Madsen, Bakkehave 8, tlf. (01) 86 16 77.
4220 KORSØR: Bent H. Wilsen, Motalavej 51.
4741 LOV: M. Larsen, »Vildbanehøj«, tlf. (03 740), Vesterborg 63.
4900 NAKSKOV: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.
4700 NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.
4000 ROSKILDE: Finn Nielsen, Knud d. Stores Vej 47 D, 2. mf.
4200 SLAGELSE: Wagn O. Jensen, Kierulffsvej 40, st. th., tlf. (03) 52 28 23.
4660 ST. HEDDINGE: Karl Hansen, »Kræmmergården«, tlf. (03 705) 551.
4370 ST. MERLØSE: Sv. Jensen, Stenlillevej, tlf. (03 601) 182.
4850 STUBBEKØBING: Fru Bende Øgendahl, Vestergade 6.
2950 VEDBÆK: Jørgen F. Jensen ,Stationsvej 13.

Jylland.

8230 ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11, tlf. (061) 5 85 61.
7371 FASTERHOLT ST.: Jens P. Hansen.
7000 FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardtsvej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.
8500 GRENÅ: Richard Olsen, Lillegade 42, tlf. (063) 2 13 47.
8500 GRENÅ: John Nielsen, Rimsø pr. Grenå, tlf. (063-20577) 255.
8700 HORSENS: Bent Sørensen, Haldrup, tlf. (066) 2 77 11.
6000 KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenråvej 43, tlf. (055) 2 32 93.
9240 NIBE: N. Nielsen, Hovvej 8 (Box 3).
9400 NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.
8900 RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B, tlf. (064) 2 92 98.
8600 SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.
6520 TOFTLUND: Tage Lau, Stenderup.
7600 STRUER: S. P. Christensen, Søndergade 56.
6400 SØNDERBORG: Benny Ølbye, Sdr. Landevej 35.
7700 THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.
8800 VIBORG: P. Reffskier, Vestergade 8, tlf. 221.

Fyn og øerne.

5461 KORUP: E. Hviid Steengård, Rønnevej 2.
5574 RØRMOSEHUS: Jytte Pedersen, Vedtofte, tlf. Ørsted (09-45) 260.
5700 SVENDBORG: Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal th., tlf. (09) 21 58 44.

Kontaktadresser i Norge
pr. 1. jan. 1968.

ALTA: Valther Esjeholm, postbox 265, Alta.
UFO-Bergen postbox 1155.
BERGEN: Nils Sælensminde, Fyllingen.
— Wohlert Nielsen, Postbox 118, Hop st.
BODØ: Knut Rønning, Elias Blix vei 19.
EIDSVOLD: Knut Aasheim, postbox 142, Bön.
HARSTAD: Arild Vollan, Hans Egedesgt. 64.
KRISTIANSUND N.: Per Aresvik, Box 37, Vågos.
LOFOTEN: H. Normann Jensen, Box 28, Leknes i Lofoten.
OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.
PORSGRUNN: Hans E. Vaaga, Breidablikk.
SALHUS: Odd Nilsen, Salhus pr. Bergen.
SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.
STAVANGER: Robert Moklev, Musegt. 76 - Tlf. 29 1 49, Stavanger.
SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.
TRONDHEIM: Tronheim UFO-forening, Östersundsgt. 24.
TROMSØ: Arnold Lockertsen, Glavær, Ringvejen, Tromsø.
TROMS FORØVRIG: Asbjørn Hegge, Boks 347, Sætermoen.
TØNSBERG: Arne Foss, Utsiktsveien 3, Teie pr. Tønsberg.

GOD OBSERVATION fra New Zealand

Lørdag den 7. juli 1963 kl. 18,15, Stone Valley, N.Z.

En forretningsmand hjalp sine kone med at hænge tøj til tørre, da de begge pludselig observerede et blå-hvidt lys på himlen. Begge anslog kursen til at være stik nord. Objektet var på størrelse med en appelsin – »hvis man ellers kan forestille sig en appelsin på himlen bevæge sig med en fantastisk hastighed«. Det tætte skydække fik objektet til at syne uklart i kanterne, »men på trods af dette er jeg helt sikker på, at det ingen hale havde i lighed med et meteor eller et stjerneskud«. Det fortælles videre, at der ud fra UFOet kom små lys, »som gnister fra et bål«. Objektet var fuldstændig lydløst. Reporteren og observatøren blev kontaktet af en new zealandsk ufolog, der kunne fortælle, at vidnet virkede meget sandfærdig og nøgtern. Mr. Skeet udtalte videre, at den af pressen gengivne observation var helt korrekt og i overensstemmelse med hans beretning.

UFO'et viste et meget kraftigt lys, skiftende fra gul-hvid-blå; yderligere observation blev umuliggjort på grund af vejret.

Senere på aftenen, kl. ca. 23,10 og 23,13, blev et lignende objekt observeret i Antarktis. Dette blev set af syv new zealandske videnskabsmænd ved den videnskabelige forsøgsstation i »Cape Hallet«.

Lederen af centret, Mr. Taylor, både så og fotograferede UFOet. Fotografiet viste dog kun en stribe lys tværs over himlen, da billedet var taget på tid med et specielt kamera. Mr. Taylor fortalte i et telefon-interview til »The Dominion«, en Wellington-avis, »hvis dette UFO blev set i New Zealand nogle få timer forinden, måtte det have fløjet Jorden rundt«. Ifølge Mr. Taylor var hastigheden for langsom til at være et meteor og for hurtig til at være en satellit. Også her angives lysstyrken som gul-blå-hvid, og de små lys forsvandt, da UFOet nærmede sig horisonten.

Oversat fra NZSSR: scientific space research / BHW